

měsíčník litoměřické diecéze

ZDISLAVA

únor - březen

MLADÍ PRO CÍRKEV CÍRKEV PRO MLADÉ

TÝDEN MODLITEB ZA MLÁDEŽ

29.3. - 4.4. 2009

Na svém 75. plenárním zasedání schválili biskupové ČR materiál, který je jedním z důležitých okamžiků propojení pastorace mládeže a farní pastorační práce: Mladí pro církev – církev pro mladé.

Tato iniciativa má dva rozměry: Vede všechny věřící k modlitbě za mladé lidi, kteří jsou budoucností církve, a pomáhá mladým lidem uvědomit si svou spoluzodpovědnost za církev. Společná modlitba vytváří živou církev.

Sedm témat k prožití týdne modliteb za mládež je vztaženo k životu apoštola Pavla s ohledem na mladé lidi současnosti. Podněty jsou rozděleny do tří základních částí:

- I. Pro mladé lidi
- II. Pro všechny věřící
- III. Ke společnému slavení

Ve všech částech je kladen důraz na Boží slovo a modlitbu. Nechybí ani nabídka aktivit pro společenství i jednotlivce. V části věnované mladým lidem jsou důležitým momentem slova papeže. Pro společné slavení jsou uvedeny odkazy na liturgická čtení, krátká myšlenka k promluvě i přímlyvy. V liturgii je na každý den také navržena jednoduchá konkrétní animace.

Tento týden by měl být završen diecézním setkáním mládeže s otcem biskupem, který napsal mladým lidem naší diecéze List nástupce apoštolů. List bude slavnostně předán na konci 39. diecézního setkání mládeže (Litoměřice 3. – 4. dubna 2009).

Brožurka Mladí pro církev – církev pro mladé je vydána jako příloha březnových Act curie. V elektronické podobě ji můžete získat na stránkách Diecézního centra pro mládež www.litomerice.signal.cz.

Děkujeme všem, kteří se připojí k tomuto projektu a sjednotí se v modlitbě.

Tajné postní HALELUJAH

Chvála Kristu, bratři a sestry. Jak jste zaznamenali, nevyšla únoro-vá Zdislava, a tak to co držíte v rukou je únoro - březnové dvoučíslu. Důvodů proč je tomu tak, je hned několik a cítím povinnost se Vám omluvit a objasnit, proč se tomu stalo. Začalo to tím, že jsem se rozhodl namísto cesty do Izraele koupit nový počítač, protože dělat Zdislavu a Tarsicia na notebooku bylo technicky téměř nemožné, a on (notebook), ač se snažil, mi to dával jasně najevo.

Nový počítač zjevně nebyl křesťanem a postavil se mi. Nefungovalo v něm nic a přeinstalovával jsem jej tolikrát, až jsem přišel i o data k nové Zdislavě a své soukromé archivy - fotografie, texty a pod.

Do toho přišel frontální útok nemoci a já se trápil s počítačem v bolestech těla.

Nedosti na tom. Katolické tamtamy mi donesly zvěst, že jeden pán nemůže spát pro to, že dělá svou práci pro Pána a pro Vás, a snaží se mne o tu možnost připravit.

A tak minul únor a naštěstí nastal čas příprav na oslavy Vzkříšení a tedy čas modliteb a půstu. Karta se zkrátka obrátila.

Počítač podlehl pravidelným modlitbám a dal se do kupy, nemoc sice neodešla, ale byl jsem schopen pracovat a neschopenka od lékaře mne uvolnila od služby v Jedličkově ústavu, a tím mi vytvořila prostor pro práci na časopisech.

Ztracená data jsem oželel a můj ne-skonalý dík patří mým spolupracovníkům a především Martinovi, našemu knězi a šéfredaktorovi, který mi většinu textů znovu přeposlal a dokonce vytvořil to, co tvoří páteř tohoto dvoučísla. Zmapoval totiž cesty našeho biskupa, otce Jana.

Co týče se zmíněného pána - i to se vyřešilo. V den kdy se v kostele četlo od-pouštění ze mne všechno spadlo a já se naučil odpouštět a nedumat o tom. A tak, (ač nemáme používat v této postní době ono chvalme Pána) si dovolím, i vzhledem k tomu, že my, oproti prvním křesťanům víme, jak vše dopadne, jedno tajné postní Hallelujah. Amen! a pokročíme dál.

Jak jsem se zmínil, dostávám od vás emaily, voláte mi, a i otec Martin mi vyřizuje vzkazy od Vás. Děkujeme. Jediná, a musím uznat oprávněná kritika se týká barevných podkladů pod texty a tím snížená čitelnost textů. Sypu si hlavu popelem. Prostě jsem mladý a oči mi ještě slouží. V tomto čísle jsem se tedy pokusil o kompromis - o sladění obsahu a formy. Dejte mi prosím vědět zda je to již ono.

Další věc se týká Zdislavy a jejího nákladu. Ten poklesl na hranici únosnosti a přesto, že se mi podařilo zajistit barevný a důstojnější kabát za stejné peníze, je tu nebezpečí, že zas budeme vycházet na vyklostylu. Prosím uvědomme si, že Zdislava je medi-

um, které propojuje naši diecézi. Nelíbí se Vám obsah? Chcete něco změnit? Neodhlašujte ji, ale dejte vědět otci Martinovi nebo mé maličkosti. Prosím, doporučte Zdislavu svým známým a apelujte na své kněze, ať ji objednejí do farností.

Jsem si jist, že těch 250 korun se Vám nějakým způsobem do peněženek vrátí. Je to náš časopis.

A na závěr jedna velmi krásná zpráva. Do prosincového čísla jsem dal jako přílohu kalendář s kresbami dětí z Mladé Boleslavy, který jsem pro ně vyrobil, a poprosil Vás, abyste jej přijali buďto jako dar a nebo přispěli jakoukoli částkou na katechetické pomůcky pro zmíněnou farnost. Byl jsem sám zvědav, jak tato akce dopadne.

Přátelé, při posledním sčítání, cirka před měsícem, jsme s paní Šoubovou, (kterou tímto zdravím a děkuji jí) došli k částce cca **13 000 Kč!** (Další tajné Hallelujah.)

To mne tak potěšilo, že si to ani nedovedete představit. Děkuji. Domluvili jsme se s otcem Martinem, že poprosíme otce biskupa Jana, aby tyto peníze předal na Diecézním setkání mládeže v Litoměřicích do rukou některému z maldoboleslavských kněží. Tak a to je vše. Vězte, že Bůh nám žehná, že Pán vstane z mrtvých, a že opravdu platí to, co se modlíme v breviáři - Nastal nám čas pokání, čas odpouštění a spásy.

Váš Petr H. zástupce šéfredaktora

Žalm Davidův

Nevzrušuj se kvůli zlovolníkům, nezávid' těm, kdo jednají podle. Uvadají rychle jako tráva, jak zelené býlí zvadnou.

Doufej v Hospodina, konej dobro, v zemi přebývej a zachovávej věrnost.

Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce.

Svou cestu svěť Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat.

Dá, že tvoje spravedlnost zazáří jak světlo, jako polední jas tvoje právo.

Ztiš se před Hospodinem a čekej na něj. Nevzrušuj se kvůli tomu, kdo jde úspěšně svou cestou, nad tím, kdo strojí pikle.

Odlož hněv a zanech rozhořčení, nevzrušuj se, ať se nedopustíš zlého,

neboť zlovolníci budou vymýceni, ale kdo naději skládá v Hospodina, obdrží zemi.

Ještě maličko a bude po svévolníkovi, všimneš-li si jeho místa, bude prázdné.

Ale pokorní obdrží zemi a bude je blažit dokonalý pokoj.

Proti spravedlivému strojí svévolník pikle, skřípe proti němu svými zuby.

Je však Panovníkovi jen k smíchu, vždyť on vidí, že jeho den přijde.

Svévolníci tasí meč, luk napínají, chtějí srazit poníženého a ubožáka, zabít ty, kdo chodí přímou cestou.

Jejich meč však jim do srdce vnikne, jejich luky budou zpřeráženy.

Lepší je to málo, co má spravedlivý, než bohatství mnoha svévolníků,

neboť svévolníkům budou přeraženy paže, kdežto spravedlivé Hospodin vždy podepírá.

Hospodinu jsou známy dny bezúhonných, jejich dědictví potrvá věčně.

V čase zlém nebudou zahanbeni, najedí se do-syta i za dnů hladu.

Avšak svévolníci zhynou, nepřátelé Hospodinovi se vytratí jak pábav lučin, vytratí se v dýmu.

Svévolník si půjčuje a k splácení se nemá, spravedlivý se však slituje a dává.

Požehnaní, ti obdrží zemi, zlořečení budou vymýceni.

Hospodin činí krok muže pevným, našel záblbení v jeho cestě.

I kdyby klesal, nikdy neupadne, neboť Hospodin podpírá jeho ruku.

Od své mladosti, a jsem už starý, jsem neviděl, že by byl opuštěn spravedlivý, nebo že by jeho potomci žebrali o chléb.

Slituje se kdykoli a vypomůže půjčkou, také jeho potomci jsou požehnaním.

Odstup od zla, konej dobro, navěky pak budeš bydlet v zemi,

neboť Hospodin miluje právo a své věrné neopouští. Pod jeho ochranou budou věčné, kdežto plémě svévolníků bude vymýceno.

Mons. Jan BAXANT ve městě automobilového průmyslu

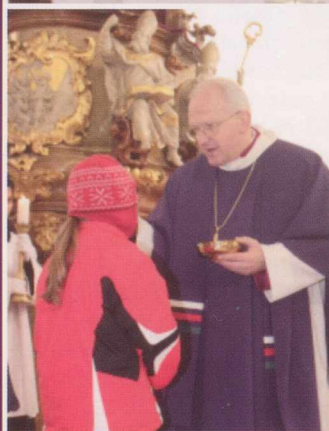

V neděli 8. března 2009 navštívil litoměřický biskup Mons. Jan Baxant spolu se svým generálním vikářem Mons. Stanislavem Příbylem, CSsR město Mladá Boleslav.

Na mladoboleslavsku nebyl v neděli 8. března 2009 litoměřický biskup Jan Baxant poprvé. Těto návštěvě předcházelo setkání s kněžími mladoboleslavského vikariátu v Kosmonosích a v Bakově nad Jizerou ve čtvrtek 26. února 2009, kdy se biskup Jan seznamoval se situací farností i těch, kteří žijí v tomto regionu automobilového průmyslu v souvislosti s hospodářskou krizí a jejím dopadem na život.

V závěru loňského roku navštívili také zahraniční dělníci, kteří pracují v Mladé Boleslavi, biskupa Jana Baxanta v jeho rezidenci v Litoměřicích a oni ho informovali o svých obavách týkajících se zaměstnání a rodinného života.

Při své nedělní pastorační návštěvě farnosti pak mohl, díky znalosti situace, povzbudit přítomné nejen při bohoslužbě, ale také při dalších setkáních ať už na faře nebo i v jiných prostorách.

Mše SVATÁ

50 metrů pod zemí

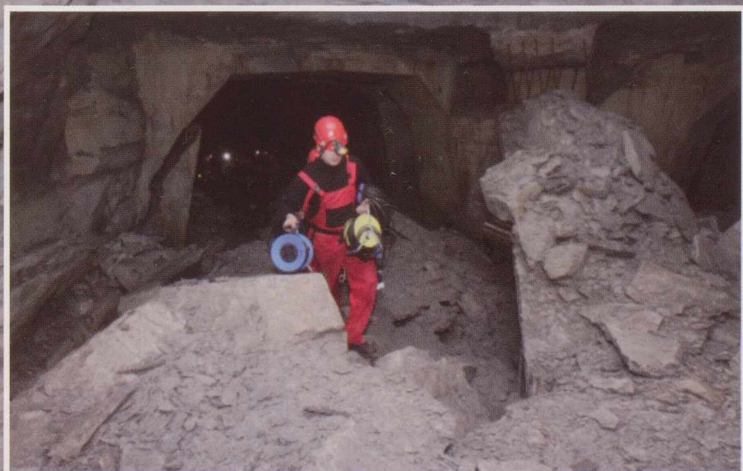
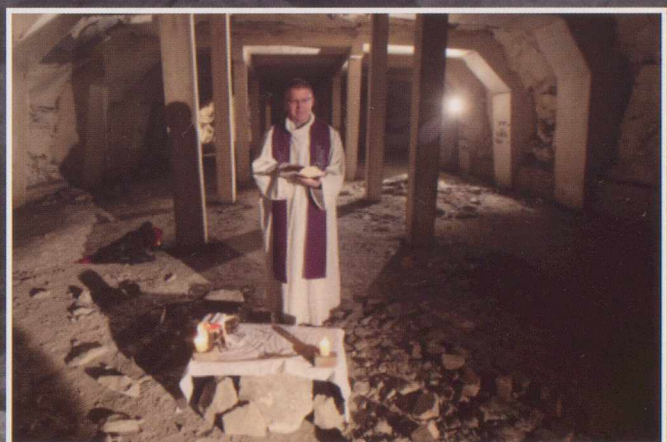
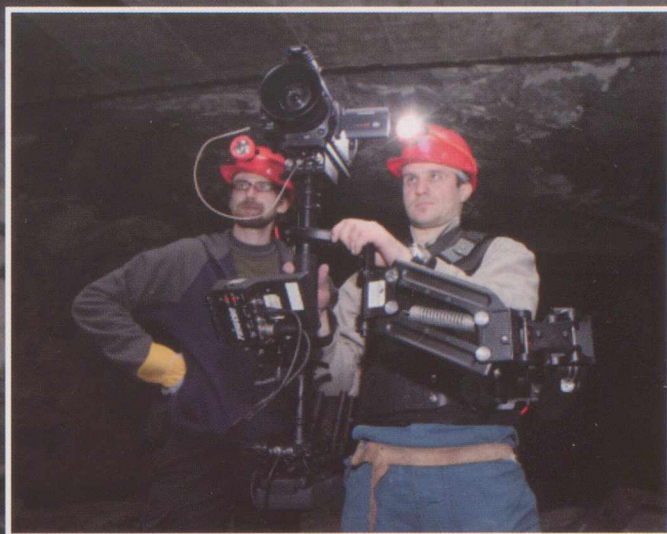
V podzemí bývalé nacistické továrny Richard I. u Litoměřic proběhlo v úterý 17.2.2009 natáčení podzemních prostor a také zde byla sloužena mše svatá za oběti nacismu.

Zbytky podzemní továrny, ve které se za II. světové války vyráběly motory do tanků, jsou dodnes svědky hrůzných událostí utrpení lidí z více jak 19 zemí, kteří zde pracovali na otrockých pracích. Město Litoměřice se rozhodlo začít pracovat na zpřístupnění těchto prostor pro širokou veřejnost, a proto také připravuje krátký dokumentární film, který má zmapovat současný stav zaniklé továrny a představit projekt budoucího muzea, které by zde mělo podle plánů města vzniknout.

Po II. světové válce projevil o podzemní prostory zájem několik místních podniků a institucí, k nejvýznamnějším z nich patří Památník v Terezíně, ale k sanaci a zpřístupnění podzemních prostor nedošlo. V současné době je v Richardu II. a části Richardu I. umístěno úložiště radioaktivního odpadu, většina ostatních štol v části Richard I. a III. chátará a postupně se hrouť.

K tomuto účelu se filmový štáb pokusil zachytit část dnes již zubem času poničených prostor. Spolu s týmem mosteckých báňských záchranářů a zaměstnanci Úložiště radioaktivních odpadů dolu Richard museli projít zhruba půldruhého kilometru chodeb, než se dostali z části provozovaného úložiště nízkoaktivního radioaktivního odpadu přes místo bývalé nacistické kantýny až do tzv. sloupové síně – prostoru starých důlních chodeb, které jsou přístupné pouze z úložiště.

Ve sloupové síni pak sloužil mši svatou za válečné oběti, které na rozsáhlém stavebním projektu továrny pracovaly a trpěly, P. Martin Davídek z Litoměřic. V této době, kdy litoměřický biskup Jan Baxant navštívil Velkou i Malou pevnost v Terezíně, je to další iniciativa, která má připomenout ty, kteří trpěli za naší svobodu.

MISTROVSTVÍ SVĚTA

v klasickém lyžování

v LIBERCI

a cizojazyčné

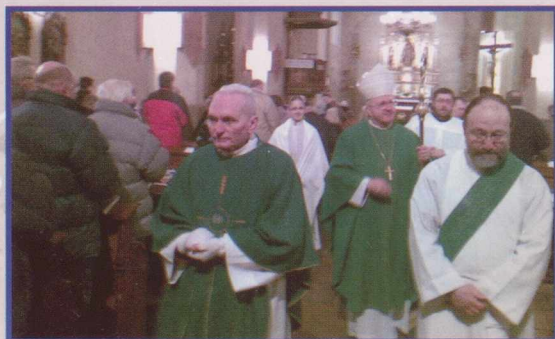
BOHOSLUŽBY

Na Mistrovství světa v klasickém lyžování LIBEREC 2009 reagovaly také liberecké farnosti, které rozšířily nabídku bohoslužeb v době konání mistrovství také o bohoslužby v dalších jazycích: italsky, anglicky, německy i polsky.

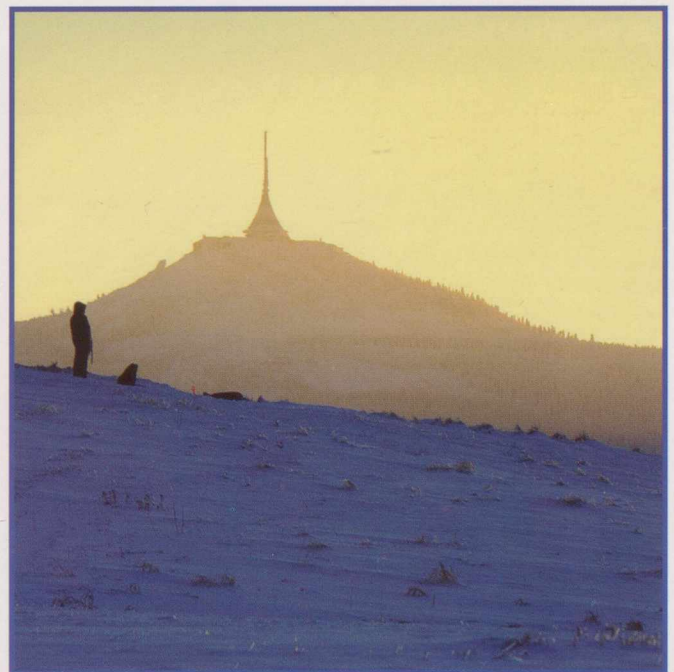
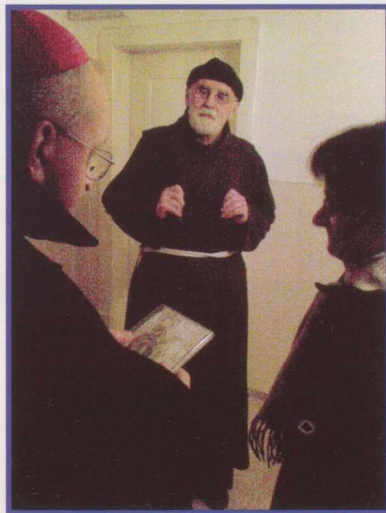
Vsobotu večer 21. února zavítal do Liberce i litoměřický biskup Mons. Jan Baxant, aby zde sloužil následující ráno v 8.00 hodin mši svatou v arciděkanském kostele svatého Antonína Velikého. Další mše svatá v 9.00 hodin byla sloužena v jazyce anglickém a poté v 10.00 hodin zněla kostelem mše svatá v němčině. V kostele Nalezení svatého Kříže na Malém náměstí v Liberci zněla pak při ranních bohoslužbách italština a polština.

Liberecké farnosti tak vyšly vstříc aktuálním událostem, tj. Mistrovství světa v klasickém lyžování, na které se sjeli návštěvníci z mnoha zemí, což neopomněl připomenout také biskup Jan Baxant, který při této příležitosti navštívil i komunitu bratří Františkánů, působících v Liberci-Ruprechticích, kam tentokrát přišel jako prostý poutník v průběhu bohoslužby. (viz. protější strana)

Mons. Jan Baxant se pak seznámil s životem této komunity a navštívil také místní stacionář pro seniory, ve kterém probíhají dokončovací práce. (Podrobnosti o stacionáři a jeho slavnostním otevření viz. str.21)

Komunita BRATŘI FRANTIŠKÁNŮ

VIGILIE K SVĚTOVÉMU DNI NEMOCNÝCH V HOSPICI SV. ŠTĚPÁNA V LITOMĚŘICÍCH

V úterý 10.2.2009 v 16.00 hodin sloužil v litoměřickém Hospici sv. Štěpána biskup Jan Baxant mši svatou za nemocné. Hospic sv. Štěpána si zároveň připomněl 8. výročí od svého otevření. Za dobu provozu jím prošlo již přes 1700 pacientů.

Mons. Jan Baxant ve své promluvě k terminálně nemocným pacientům a těm, kdo je ošetřují, zdůraznil, že nemoc v sobě skrývá tajemství zvláštního Božího vyvolení. Přítomné hosty vyzval k pouti do Lourd a modlitbám k Panně Marii.

Po skončení mše svaté přijal pozvání k setkání se zdravotním personálem a rodinami v prostorách Hospice.

BISKUP MONS. JAN BAXANT NAVŠTÍVIL SESTRY ZDISLÁVKY NA MORAVCI

V pátek 13. února 2009 se vydal biskup Jan Baxant na Moravec po stopách sv. Zdislavy. Nejprve pan biskup navštívil městyš Bobrová, ve které má rodové kořeny a která je nedaleko Moravce. Zde navštívil místní starostku paní Jaroslavu Strakovou. Paní starostka ukázala panu biskupovi také obřadní místnost na úřadě městyse, ale zároveň dodala, že se v ní toho moc nekoná, protože tady lidi chodí do kostela a tam se odehrávají obřady. Člověk se neubrání srovnání s našimi severočeskými poměry.

A protože to Boží je víc než lidské, navštívili jsme také administrátora místní farnosti P. Pavla Römera, který nás pak doprovodil do Charitního domova na Moravci.

Tam se biskup Jan setkal s P. Janem Fexou, knězem litoměřické diecéze, který zde přebývá a konečně také se sestrami Zdislávkami.

Ani se nedá vylíčit, jak krásná a duchovní tato setkání byla, a to ještě nebyl úplný závěr této pouti, protože na zpáteční cestě se biskup-poutník zastavil na Křížanově, v kostele i na faře.

Duchovní plody z této návštěvy budou jistě veliké.

Všem služebníkům a služebnicím, kteří jsou dnes na Moravci, za službu v Litoměřické diecézi patří náš veliký dík, odměna v nebi i požehnání na zemi, které nám vyprošuje sv. Zdislava.

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant se setkal s polskými kněžími

Ve středu 18. února 2009 se setkal litoměřický biskup Jan Baxant s polskými kněžími, kteří působí na území litoměřické diecéze.

Setkání s polskými kněžími, které se konalo v rezidenci litoměřického biskupa, započalo koncelebrovanou mší svatou, při které biskup Jan Baxant připomněl Abrahámovské povolání do jiné země i odvahu, kterou odpověď na toto volání znamená. Po mši svaté vyslechl pastorační zkušenosti polských kněží, které získali jak při působení na severu Čech, tak i v České republice. Setkání bylo zakončeno společným obědem.

Litoměřický biskup Jan Baxant u sv. Valentina v Novosedlicích

V neděli 15.2.2009 navštívil biskup Jan Baxant kostel sv. Valentina v Novosedlicích, kde se konala tradiční svatovalentinská pout'.

Jedná se o jediný kostel sv. Valentina, který se nachází v litoměřické diecézi. Každoročně se v Novosedlicích u Teplic koná v blízkosti dne 14.2., kdy si připomínáme sv. Valentina biskupa, poutní slavnost.

O Novosedlicích se vyskytuje zmínka již z roku 1126 v souvislosti s dvorcem Novosedským. Ves potom vznikala postupně na pravém břehu potoka Bystrice. V nejstarších záznamech je ovšem ves nazývána jako Bausandof nebo Weiskirchlitz. O starém kostele sv. Valentina se poprvé dozvídáme roku 1384, avšak dnešní pozoruhodný kostel z let 1710-1711 je dílem panského stavitele Christiana Lagrera z Teplic.

Na konci svatovalentinské pouti se litoměřický biskup poklonil ostatkům světců a požehnal jimi poutníkům. Poté se sešel se zástupci farnosti, kterou již přes čtyřicet let spravuje R.D. Jan Dudys.

Odpustky k roku sv. Pavla

Náš papež Benedikt XVI. již vloni v květnu udělil pro rok sv. Pavla mimořádné odpustky. A to tyto:

Při návštěvě baziliky v rámci poutě do baziliky sv. Pavla za hradbami v Římě jsou uděleny plnomocné odpustky za splnění obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce). K tomu je potřeba navštívit oltář, kde se uchovává Nejvyšší svátost, dále jít k tzv. konfesnímu oltáři, kde je sv. Pavel pohřben, pomodlit se Vyznání víry, modlitbu Páně, vzývat Pannu Marii a sv. Pavla a sv. Petra.

Za splnění obvyklých podmínek lze získat plnomocné odpustky, kdykoliv se koná veřejný obřad nebo pobožnost ke cti sv. Pavlu. A to buď všude při zahájení nebo zakončení roku sv. Pavla. V ostatní určené dny v místech, která určil diecézní biskup.

Odpustky jsou odpuštění časných trestů za hříchy, které již byly odpuštěny ve svátosti smíření. Dnes je rozdělujeme na částečné a plnomocné.

Tedy ve stručnosti: všude tam, kde je místo spjato s postavou sv. Pavla (místo uložení, kostely jemu zasvěcené, apod.) lze získat tyto mimořádné odpustky.

V každé naší diecézi stanovil její biskup i mimořádná místa – většinou kostel s titulem basilica minor. Víte, které to jsou v té vaší? Pokud ne, podívejte se na internetové stránky: Alespoň k jednomu takovému místu byste měli třeba jako ministranti vykonat pout' se vším všudy, třebas i pěšky.

KDE MŮŽEME V NAŠÍ REPUBLICE ODPUSTKY ZÍSKAT?

Ve všech kostelích zasvěcených sv. Pavlu, seznam najdete na <http://tisk.cirkev.cz/z-domova/prehled-kostelu-zasvecenych-sv-petru-a-pavlovi-v-ceske-cirkevni-provincii.html> a <http://tisk.cirkev.cz/z-domova/prehled-kostelu-zasvecenych-sv-petru-a-pavlovi-v-moravske-cirkevni-provincii.html>

KAŽDÁ DIECÉZE MÁ JEŠTĚ SVÁ VLASTNÍ MÍSTA, ZKUSTE PROTO HLEDAT NA WEBOVÝCH STRÁNKÁCH SVÉ DIECÉZE.

V arcidiecézi pražské je to třeba v kterýkoliv den roku sv. Pavla v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha, v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Svaté Hoře, v kostele Nanebevzetí Panny Marie a v kostele sv. Václava ve Staré Boleslavi.

V diecézi královéhradecké se mohou získat plnomocné odpustky po celý rok, tj. od 28. 6. 2008 do 29. 6. 2009, ve farním kostele sv. Pavla, apoštola v Hradci Králové–Pouchově.

V litoměřické diecézi např. v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích, v bazilikách Bohosudov, Česká Lípa, Filipov, Hejnice a Jablonné v Podještědí.

(toto není oficiální text dekretu)

Použito s laskavým svolením časopisu pro ministranty - Tarsicius

**Litoměřický biskup
JAN BAXANT
Charitním domově
SVATÁ
ZDISLAVA**

Ve středu 11.2.2009 navštívil litoměřický biskup Jan Baxant Charitní domov sv. Zdislava v Litoměřicích, který si prohlédl a seznámil se s jeho obyvateli.

Návštěva biskupa Jana Baxanta byla milým překvapením pro ty seniory, kteří žijí v Charitním domově sv. Zdislava a pro které je obtížné žít samostatně ve své domácnosti. Charitní domov sv. Zdislava se nachází ve středu města Litoměřice, v prostorách bývalého kláštera. Díky své nízké kapacitě je v domově zachována rodinná atmosféra.

Paní ředitelka Zdenka Broumská nejprve litoměřického biskupa seznámila se základními údaji o Charitním domově sv. Zdislava a poté ho provedla se svými spolupracovníky celým domem.

Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.

Návštěva Jana Baxanta na Biskupském gymnáziu ve Varnsdorfu

V úterý 10. března 2009 navštívil poprvé nejsevernější gymnázium republiky 20. sídelní biskup litoměřický Mons. Jan Baxant. Pracovní návštěva byla tvořena řadou jednání, na biskupovo přání však hlavní část dne patřila samotným studentům. Po seznámení s vedením školy a s netradičním vyučováním, které gymnázium ve Varnsdorfu upřednostňuje - projektová, prožitková, environmentální a přesahová výuka, se setkal s Radou školské právnické osoby Gymnázia Varnsdorf. Následovala diskuze s vedením Městského úřadu zastoupeného starostou Josefem Poláčkem a I. místostarostou Petrem Šmídem. Osobitě bylo pojato představení pedagogického sboru školy. Biskup zkoušel vyučující jednotlivých předmětů z jejich oborů a formální rozměr návštěvy se brzy změnil v přátelské setkání, z kterého se nikomu nechtělo odcházet. Se studenty se biskup setkal v jednotlivých třídách, ale povídal si s nimi i na chodbách o přestávkách. První návštěva Varnsdorfu zanechala celou řadu podnětů a nápadů a hlavně očekávání, kdy mohou na severu čekat další biskupský příjezd. Biskup z akademického prostředí prokázal již v počátku svého působení v čele litoměřické diecéze odvahu a rozhodnost. Varnsdorfské setkání ujistilo všechny přítomné mimo jiné i o tom, že je otevřený humoru a radosti. To je nepochybně další dobrá zpráva.

První pololetí:

Jan Baxant : 1

Bohuslava

Klozová

Bohuslava Klozová (*1951)
Vystudovala gymnázium Šternberk
a Uměleckou průmyslovku Brno
ve třídě Dalibora Chatrného.
Žije na liberecku, tvoří grafiku i malbu
a dobrých 15 let vede dětský výtvarný
kroužek na faře v Ruprechticích.

1. Podle mého zběžného pohledu máš dvě velká témata: rodinné a duchovní.

Protože se věnuji i literární tvorbě, mé obrazy bývají často i „básněmi“, a protože jsem křesťanka, promítá se to i do mé tvorby. Mými velkými tématy jsou Bůh v keři, pád Kristův pod křížem a téma křížové cesty vůbec. Rodinné portréty jsem malovala jen když jsem byla právě na mateřské.

2. Když jsem pracoval v karmelitánské prodejně v Liberci, prodávali jsme i tvoje grafiky, čím se cítíš více: grafikem nebo malířem?

Grafikem jsem na širokém poli s různými tématy v různých technikách. Pro zdejší knihkupectví dávám suché jehly s barevným autotypem. Jsou to většinou biblická témata. Nejvíce se cítím básníkem.

3. Další věc, kterou bych čtenářům rád na tebe prozradil je, že se setkáváme jako kolegové v Jedličkově ústavu. Proč sis vybrala zrovna takto náročnou práci?

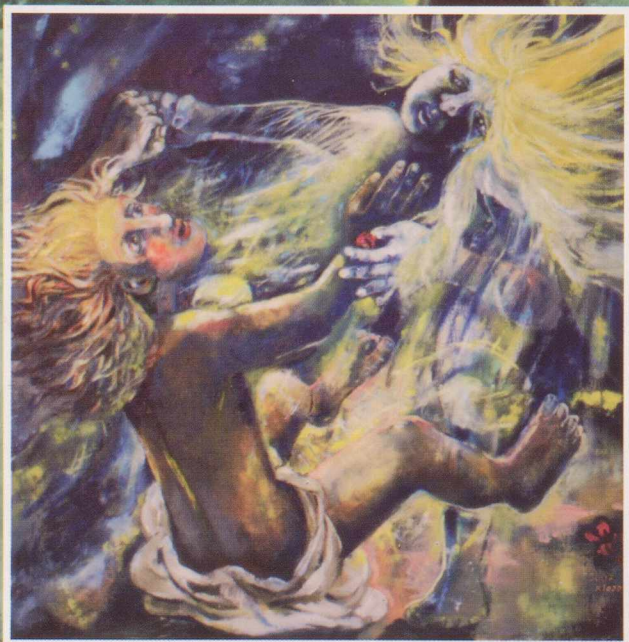
To je těžké odpovědět. Snad proto, aby má práce měla smysl a tady cítím, že ho má. Zavedla jsem výtvarnou činnost pro nejpostiženější děti zdejšího ústavu. Děti, kterým tvoření sedí, dovedou tuto činnost vychutnat. Malujeme totiž nejen barvami, ale i vůněmi.

4. Vrátime se k tvé výtvarné činnosti. Prodává se? Katolíkům mnohdy stačí kopie historických děl. Když se najde kupec, tak se i prodá.

5. Proč ses stala výtvarníkem?

Když jsem v pěti letech objevila plastelinu, bylo to ono.

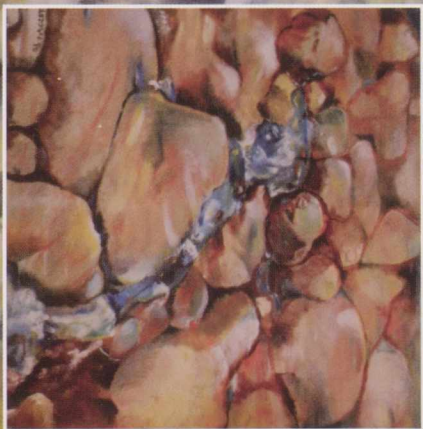
Děkuji ti za rozhovor a obrazy. Bůh ti zehnej. Petr Hudeček

Tři Marie u hrobu

Pramen

Kněz a biblista Jiří VOLESKÝ

SOFONIÁŠ

iniciátor duchovní obrody

V závěru minulé úvahy nad dobou pro- roka Sofoniáše jsem zmínil určitou sou- vislost jeho doby s dobou naší. Jistě ne ve smyslu přímé a celistvé podobnosti, ale jen jako jistou podobu v duchovní, náboženské rovině. Sofoniáš žije a působí v čase nových možností obrody, díky svobodě, která po dlouhé době útlaku v národě zavládla. Náboženská nesvoboda v období vlády bezbožného krále Manašeho trvala kolem 45 let, tedy čas velice dlouhý vzhledem k délce života člověka. Celé dvě generace obyvatel byly atmosférou této doby silně ovlivněny a formovány. Po tak dlouhém náboženském útlaku jistě nebylo lehké znovu rozdmýchat nadšení národa pro svého Boha – Hospodina. Prvotní soustředění se na čistě politický a ekonomický rozvoj, bylo hlavní snahou epochy, v níž žije a působí prorok Sofoniáš. V tomto pohledu vzniká určitá souvislost s dobou a situací naší. Mravní a duchovní devastace, která postihla tehdejší Izrael, může být podobná též našim dnešním podmínkám, kdy morálka a duchovní náboženská kultura hraje ve společnosti zanedbatelnou a pohrdanou roli. Též délka období tehdejšího útlaku se podobá naší minulé zkušenosti. 40 až 50 (připočteme-li válečné období) let minulé protináboženské nesvobody je srovnatelné s tehdejšími 45 lety pronásledování Hospodinových ctitelů. Dokonce i následný průběh událostí se co do délky času příliš neliší od naší situace. Jistě bychom rádi, aby obroda mravní kultury a duchovního života nastala bezprostředně po odeznění doby náboženského temna. Nicméně žijeme již téměř 20 let v době relativní svobody a prostoru pro tuto obrodu, ale ona stále nepřichází. Zdá se, že spíše pomalu probíhá neustálý pomalý úpadek (co do rozsahu a vlivu církve na celkovou společnost) jak života na poli morálky a ušlechtilé kultury, tak na rovině náboženské. Praktický společenský projev náboženského života („plné kostely“) se co do šíře nerozvíjí, celospolečenský a politický projev se ukazuje jako spíše proticírkevní či k církvi lhostejný. Po období, které se může srovnat s celou jednogenerační periodou, vnímáme stále útlum víry a vztahu k nadpřirozeným hodnotám. Lidé se spíše svým zájmem orientují na materiální hodnoty pozemského života. Stále se zdokonalující technika, která činí náš život velice pohodlným, mediální propa-

covaná zábava, reklamy lákající k nabývání hmotného blahobytu, přeplněné zářivé supermarkety, které se často stávají jakýmsi novodobými společenskými centry. V době Sofoniášově tomu však bylo do značné míry podobně: náboženská a mravní reforma na sebe nechala čekat též celých 20 let (zdá se, že nastala až po nalezení knihy Zákona v obnovovaném jeruzalémském chrámě v r. 621 př. Kr. – tedy 21 let po konci vlády Manašeho). Je to zhruba období jedné generace. I my žijeme v čase jakéhosi závěru tvorby nové generace, která se již formovala v období svobody. Mohlo by nás to podnítit ke zvýšené duchovní aktivitě, především modlitbě a společenské angažovanosti, abychom snad svým malým zájmem tuto pravděpodobně přelomovou dobu nepropásli.

Jak ale konkrétně reforma společnosti za doby Sofoniáše probíhala? Snad můžeme i zde nalézt nějakou inspiraci pro naši moderní dobu. Prorok na jedné straně ukazuje neblahé důsledky současných společenských neduhů: Společnosti je víra v Boha lhostejná: Lidé „si říkají: 'Hospodin neudělá nic dobrého ani zlého.'...“ Touží a usilují především o majetek, jeho nespravedlivé rozmnožování, o pohodlný blahobyt: „V plen vydám jejich blahobyt a jejich domovy ve zpuštění; vystaví domy a nebudou v nich bydlet, vysázejí víno a vína z nich neokusí. ... Jeho velmožové jsou uprostřed něho jako řvoucí lvi, jeho soudcové jako vlci za večera, do jitra nenechají nic neohryzaného; ...“ Mravní i kulturní úpadek národa postupuje: „Běda městu, které hubí, vzpurnému a potřísněnému! Poslouchat nechce, napomenutí nepřijímá, nedoufá v Hospodina, nepřibližuje se k Bohu. ...“ Pýcha a sobectví člověka kvete, naopak ušlechtilost, upřímnost, obětavost jsou zanedbávány. Hospodin však již v této neblahé době připravuje velikou obrodu. Ne skrze mocné a bohaté, ale paradoxně skrze slabé, ubohé, nepočtené: „Uprostřed tebe zanechám utištěný a nutný lid, který se uteče k Hospodinovu jménu. Pozůstatek Izraele se již nebude dopouštět bezpráví a mluvit lživě, v jejich ústech se nenajde jazyk lstivý.“ Zaznívá zde již starší významná myšlenka proroka Izaiáše: skrze malou, ale nadšenou a ryzí skupinu lidí nastane obroda celé společnosti. U proroka Sofoniáše však máme ještě jednu důležitou historickou vzpomínku. Prorok ovlivní hlavu

státu, aby samotný král uskutečnil náboženskou a kulturní reformu svého národa. Ten pak opravdu provede hluboké náboženské a společenské změny, které ke všeobecné obrodě vedou. Objeví se tedy silná osobnost, která změnu společenského života svými schopnostmi prosadí. V naší demokratické době již společenský život není obvykle utvářen jen jedinou silnou osobností, na níž většinou záleží. Nicméně silné a vlivné osobnosti jsou i dnes nutné, aby se opravdu dalo do pohybu rozsáhlejší proměňování společnosti. Bez výrazných lidských příkladů, vizionářů a vůdců je společenská reforma těžko představitelná. Tak i dnes solidární podpora pozitivních a výrazných společenských osobností je jistě i naší křesťanskou povinností. A nakonec jak byla vlastně reforma prakticky prováděna? Král Jóšiáš se v prvních krocích zaměřuje především na sjednocení národa, náboženství a kultury. Centralizování společenské identity do jediného města je dnes již těžko přijatelné, nicméně za tím stojící ideál jednoty, v níž jediné je opravdová společenská síla, je zde též inspirující i pro naši dobu a situaci. Jsme zde napomínáni, abychom obětavě a smířlivě překonávali často malicherné a nepravdivé vnitřní rozpory v zájmu jednoty společnosti věřících, které je dnes jednou z mála vnitřních sil lidu, jež má ze své podstaty vize o ušlechtilém, mravním a prosperujícím společenském životě. Jistě již nejde tolik jako ve starověku o jednotnost vynucenou a uniformní, ale o jednotu uvnitř určitého společensky angažovaného a působivého seskupení, které je schopno ovlivňovat svými žitými ideály širokou společnost.

A tak si na závěr připomeňme ještě prorokova slova, která povzbuzují malou hrstku Hospodinových věrných k podpoře výrazných schopných osobností ze svého středu a ke vzájemné jednotě, která velkoryse překonává vnitřní rozpory: „Zaplesej, sijónská dcero, zlahlah Izraeli! Raduj se a jásaj z celého srdce, dcero jeruzalémská! ... Král Izraele, Hospodin, je uprostřed tebe, neboj se už zlého!... Neboj se, Sijóne, nechť tvé ruce neochabnou! Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, bohatýr, který zachraňuje, raduje se z tebe a veselí, láskou umlká a opět nad tebou jásá a plesá.“ ... V onen čas vás přivedu, v ten čas vás shromáždím...“

JEDNOTA V RŮZNOSTI

RŮZNOST

V

JEDNOTĚ

Přes deset let se existuje v Liberci ekumenické hnutí při němž se více méně pravidelně (měsíčně, mimo letní prázdniny) setkávají duchovní různých křesťanských denominací. Viditelným vrcholem této spolupráce je každoroční uspořádání ekumenického týdne v lednu. Za katolickou stranu se nejvíce angažují všichni trvalí jáhnové (V.Vaněk, M.Kloz a po léta tak činil i loni zemřelý J.Pur).

Zpočátku v devadesátých letech tato akce měla dobrý ohlas a měla i dobrou účast. Později se jednotlivé církve již začali věnovat především vlastním aktivitám a tento týden vypadl pozornosti většiny věřících.

Po léta sledoval tento ekumenický týden osu tzv. Aliančního týdne, který je zaměřen více na evangelické a protestantské církve a počíná bezprostředně po Novém roku. Poslední čtyři roky se po vzájemné dohodě představitelů církví v Liberci přešlo na pozdější termín (2.část ekumenických lednových aktivit), který se nazývá Týden modliteb za jednotu křesťanů. Ten více ko-

responduje s katolickým liturgickým rokem. Následuje v týdnu po slavnosti Panny Marie, Matky jednoty křesťanů a zaštiťuje jej s jinými církvemi i Česká biskupská konference.

Každý rok s předstihem v nějaké zemi vypracují motivační-inspirační texty, které se pak používají na celém světě. Pro letošek tak učinili korejšť křesťané, kteří s ohledem na svou vlastní dodnes bolavou zkušenost s politickým rozdělením země zvolili za moto úryvek z proroka Ezechiela kap. 37, 15-28 „budou v tvé ruce jedním celkem“. Na jednotlivé dny pak témata: Křesťanská společenství tváří v tvář 1.starým a novým rozdělením 2.diskriminaci a předsudkům 3.nemoci a utrpení 4.ekologické krizi 5.válkám a násilí 6.náboženskému pluralismu 7.křesťané hlásají naději v rozděleném světě.

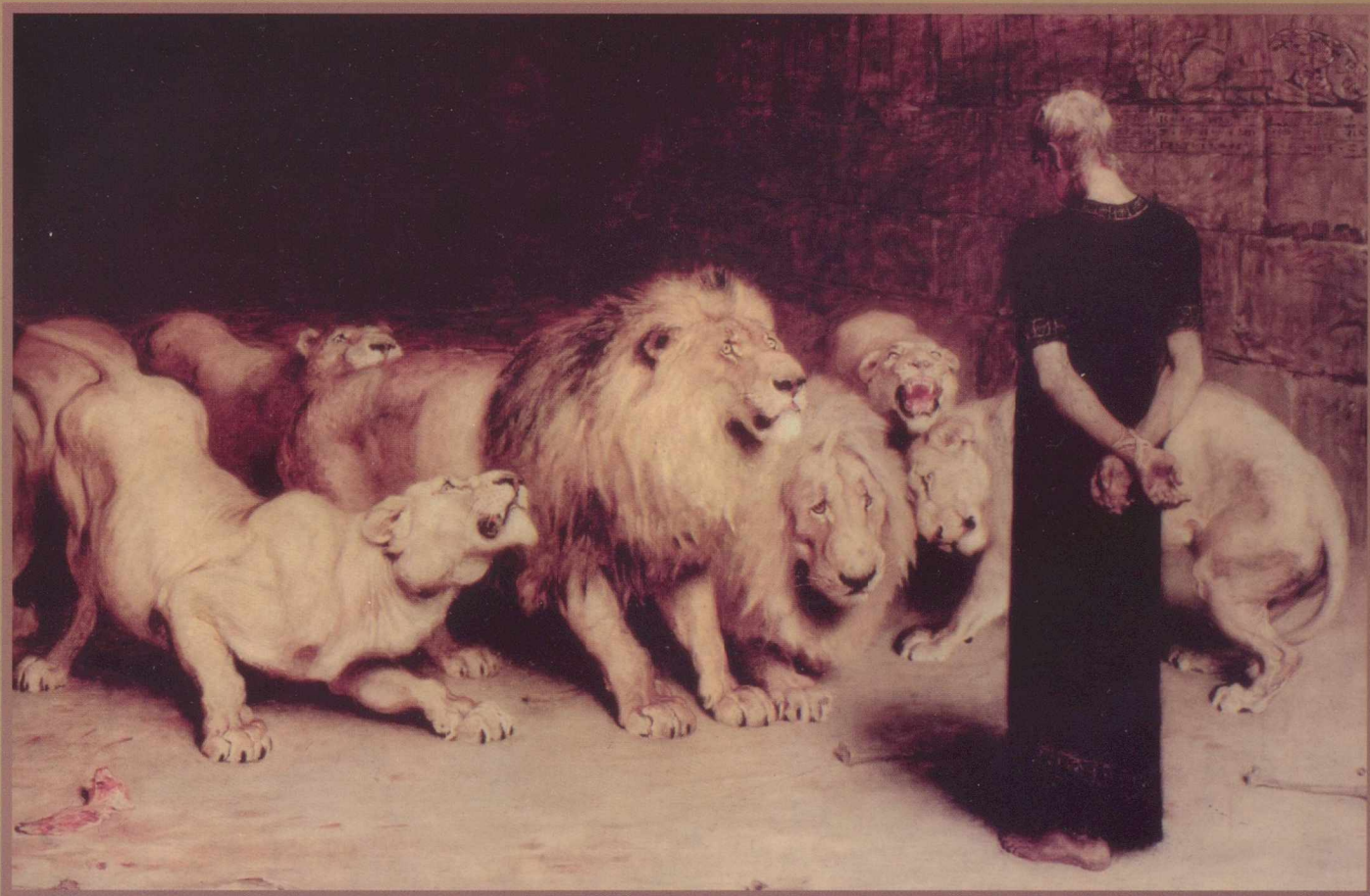
Letošní účast věřících byla lepší než loni. Na každém setkání bylo minimálně 30 lidí. Tradičně v poslední den bývá tzv. koncert v němž se prezentují všechny zúčastněné církve. Ten je nejradostnější, výrazně nejpo-

četnější jak co do publika tak i vystupujících. Konal se letos v církvi římskokatolické v moderní kapli Vzkříšení ve Vratislavicích n/N. Tuto neočekávanější akci vždy organizuje nedocenitelně pan Z.Glaser (z naší církve).

Letošního týdne modliteb se v Liberci zúčastnili: Církev bratrská, Církev římskokatolická, Církev československá husitská, Bratrská jednota baptistů, Církev adventistů sedmého dne a jejich duchovní.

Ekumenický týden pro mne představuje jakýsi „týden otevřených dveří“ jednotlivých církví. Těším se na něj, všem jej doporučuji (i s tím, že si možná konečně budete vážit víc svého) a aktivně se v něm angažují. Když mne někde pozvou na návštěvu a chovají se tam ke mně slušně proč bych nešel? Již jen tím že pozvání nikdy nepřijmu bych mohl dokonce i urazit. A pak po takových setkáních vás přejdou ony infantilní hříšné myšlenky jako třeba: co kdybych jim rozmlátil aspoň okna, ať konečně vidějí!

Miroslav Kloz

Litoměřický biskup Jan Baxant na návštěvě u sester premonstrátek v Doksanech

V pátek 30.1.2009 navštívil u příležitosti 11. výročí příchodu sester premonstrátek do Doksan litoměřický biskup Jan Baxant tuto řeholní komunitu.

Sestry znovu obnovily starobylý klášter, do něhož komunita přišla 31.1.1998. Zároveň při mši svaté, kterou celebroidl litoměřický biskup Jan Baxant, poděkovaly za 6. výročí od posvěcení kaple a kláštera, které se událo 30.1.2003. Po mši svaté si biskup prohlédl prostory kláštera a seznámil se se všemi členkami této komunity. Sestry se modlí za nenarozené i narozené děti. V současné době celkový počet dětí, které zahrnují do svých modliteb, přesáhl šestnáct stovek.

Na závěr návštěvy učinil slavnostní zápis 20. sídelního biskupa do Pamětní knihy. Návštěvu zakončil návštěvou obecního úřadu, kdy se starostou Doksan Jaroslavem Vaníčkem pohovořil o perspektivách rozvoje obce.

V pondělí 2.2.2009 slavil v katedrále sv. Štěpána litoměřický biskup Jan Baxant spolu s řeholníky mši svatou u příležitosti svátku Uvedení Páně do chrámu.

Den zasvěceného života prožili příslušníci řeholních řádů a komunit společně s Mons. Janem Baxantem v litoměřické katedrále sv. Štěpána. Při mši svaté, které se

účastnily více jak dvě desítky řeholních kněží, požehnal na začátku litoměřický biskup "hromniční" svíce a poté při homilii mluvil o významu zasvěceného života a jeho aspektech v současném světě. Na závěr pozval řeholní bratry a sestry k setkání, které se po mši konalo v budově biskupské kurie, na němž se blíže seznámil s těmi, kteří

přicestovali jako zástupci komunit, a také s jednotlivými spiritualitami, které působí v Litoměřické diecézi. I když na tato setkání přijelo více řeholníků než v předchozích letech, přesto biskup povzbudil řády, aby ve svých činnostech neochabovaly a usilovaly o růst nových řeholních a zasvěcených povolání.

Den

ZASVĚCENÉHO

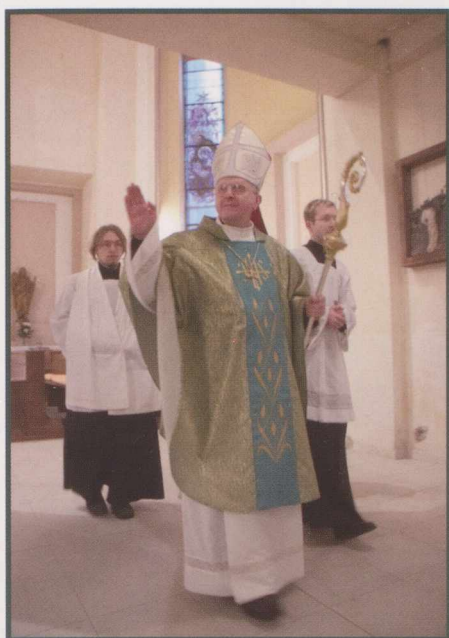
života

v litoměřické

diecézi

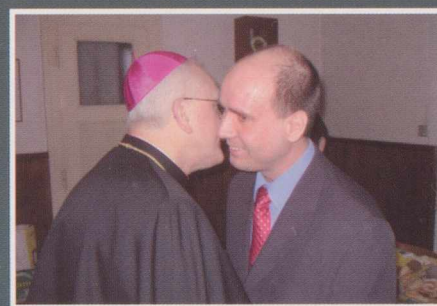
Pastorační návštěva v Jablonci nad Nisou

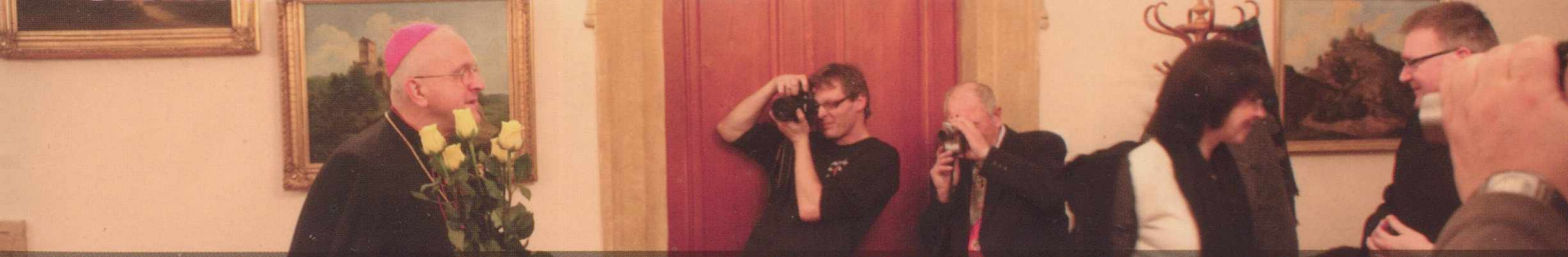
V pátek 23.1.2009 navštívil litoměřický biskup Jan Baxant při pastorační návštěvě město Jablonec nad Nisou. Nejprve od 9.00 hodin navštívil Katolickou základní školu majora Rudolfa Háška v Jablonci, poté byl přivítán na Městském úřadě Jablonce nad Nisou starostou města Mgr. Petrem Tulpou, odtud po krátké návštěvě odjel na Děkanství římskokatolické farnosti v Jablonci, kde poobědval a seznámil se s chodem děkanství a s jeho spolupracovníky.

V odpoledních hodinách navštívil řádové sestry z Congregatio Jesu (Anglické panny) působící na Horním Maxově. Návštěvu pak zakončil pontifikální mši svatou v kostele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Jablonci od 16.00 hodin.

V závěru bohoslužby předal Štěpán Pospíšil biskupu Janovi archy se 100 podpisy těch, kteří se zavázali, že se za litoměřického biskupa pomodlí denně alespoň jeden desátek růžence. Děkujeme Vám, jablonecti, za inspiraci.

SETKÁNÍ NOVINÁŘŮ S LITOMĚŘICKÝM BISKUPEM 28. LEDNA 2009

Biskup Baxant přivítal přítomné zástupce médií a poděkoval všem, kteří spolupracovali jak při jeho biskupském svěcení, tak i při různých interview a dalších příležitostech. Hovořil také o tom, jak důležité je spojení mezi

lidmi, dobré mezilidské vztahy. Představil poselství papeže Benedikta XVI. k letošnímu 43. Světovému dni sdělovacích prostředků. Poté představil nového generálního vikáře Litoměřické diecéze Mons. Stanislava Přibyla, CSsR.

Následovalo pozvání k lahodné číši vína a osobní setkání s biskupem Janem.

Podrobněji o této akci píše na následující straně Jaroslav Andrš, otec otce Pavla, kterého tímto zdravíme do Říma.

MONS. JOSEF STEJSKAL OSLAVIL 87. NAROZENINY

V sobotu 24. ledna 2009 se v odpoledních hodinách zastavil biskup Mons. Jan Baxant v Horní Polici, aby pogratuloval P. Josefu Stejskalovi k 87. narozeninám, které v těch dnech oslavil. Samozřejmě, že pan biskup přijal také pozvání k posezení na faře.

K narozeninám přeje P. Stejskalovi také diecézní časopis Zdislava mnoho požehnání a milosti do dalších dnů i let.

Glosa

z litoměřického setkání otce biskupa Jana se zástupci médií

Jednoho rána jsem našel v poštovní schránce dopis se zpáteční adresou z litoměřického biskupství. Trochu ve mně hrklo a napadlo mě, jestli jsem třeba nechtěně neudělal nějaký trapas při mém fotografování o slavnosti biskupského svěcení v listopadu minulého roku, kterého jsem se zúčastnil poprvé i s oficiální akreditací pro náš liberecký časopis „Obrázky libereckých farností“. Jsem přece jen amatér jak ve fotografování, tak konec konců i v psaní článků, a z takovýchto velkých akcí moc zkušeností nemám. Ale jakmile jsem dopis otevřel a přečetl, okamžitě se mi ulevilo a naopak mě zaplavila vína radosti. Vždyť to byla pozvánka na setkání otce biskupa Jana s pracovníky médií, kteří se nějakým způsobem zúčastnili jeho svěcení a uvedení do pastýřského úřadu! Přiznám, že mě to i trochu zvedlo sebevědomí a s radostí jsem pozvání přijal.

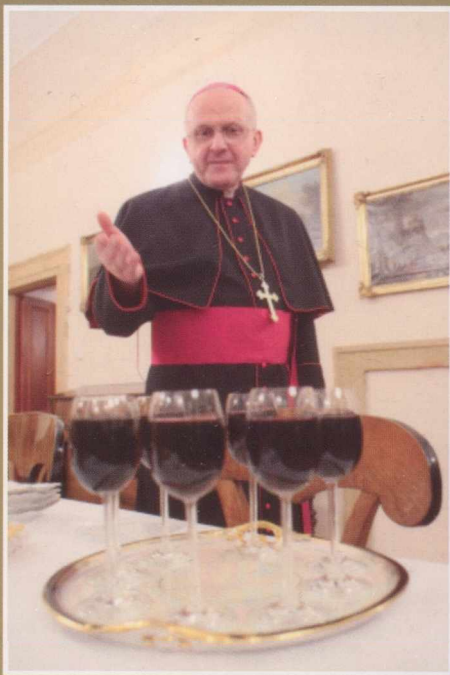
A tak toho 28. ledna navečer jsem trochu v rozpacích a s maličkými obavami z přítomnosti profesionálů zazvonil u brány biskupské rezidence v Litoměřicích, protože odvahu k tomu mi na druhé straně dodávala vzpomínka na srdečné a milé přivítání s otcem Janem u nás v Liberci. Děj se tedy vůle páně! Po přivítání v bráně se sekretářem pana biskupa otcem Martinem jsem vykročil nahoru do rezidence.

Po krátké „akademické čtvrthodince“ jsme se v salóncu skutečně sešli všichni pozvaní. A slova se ujal otec biskup s jemným diskrétním upozorněním: „Dnes nebudeme pracovat!“ Jeho přivítání bylo skutečně radostné a neformální tak, jak to bývá zvykem mezi dobrými přáteli. Neopomněl poděkovat novinářům i fotografům za to, že o všech událostech kolem jeho jmenování, svěcení i dalších činností informovali čtenáře objektivně a podrobně s pravým novinářským fortem. Ocenil, že nebyly hledány žádné senzace ani klipy či trapasy a takový přístup ze strany sdělovacích prostředků skutečně přispívá ke zlepšení vztahů mezi lidmi a svým způsobem pomáhá lidem přibližovat úlohu církve v dnešní společnosti.

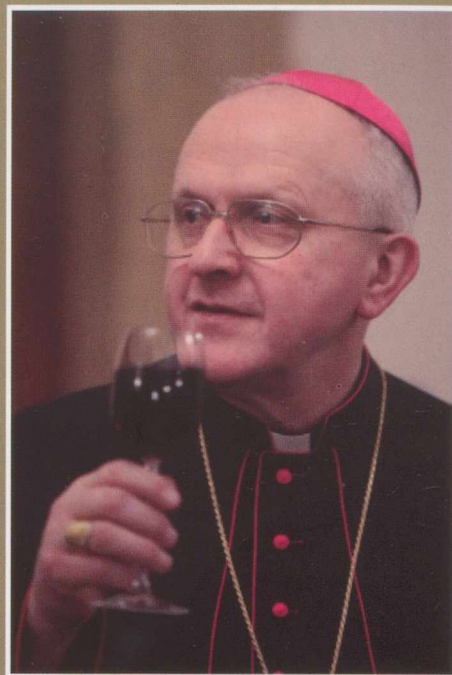
V dalším svém vystoupení se pak věnoval nástinu prací, které ho jako pastýře diecéze čekají a neminou. Především se chce postupně seznámit s jednotlivými vikariáty diecéze a při této příležitosti se zmínil, že již z těch kontaktů, které už dosud učinil, usuzuje, že litoměřická diecéze je v zásadě živá a přes poměrně menší počet praktikujících katolíků (ve srovnání s některými jinými tradičně katolickými diecézemi) se ledacos v pastorační daří. Přítomné seznámil se zpracovaným pastoračním plánem litoměřické diecéze zahrnujícím období zhruba do konce září t.r. a nabídl jej k rozebrání a dalšímu rozšíření mezi věřící. Dalším písemným materiálem nabídnutým k rozšíření byla i útlá

brožurka obsahující společný pastýřský list biskupů Čech a Moravy s názvem „Lidský život je posvátný“, který byl vydán a čten ke konci října 2008. K tomu jen dodal, že lidský život je to nejcennější z Božího stvoření a proto jeho ochrana, ochrana lidské důstojnosti a svobody jako dítek Božích je aktuální vždy a za všech společenských formací. Poslední písemností, kterou otec biskup nabídl v této, tak říkajíc „lehce pracovní části“ setkání, byl výtisk Poselství papeže Benedikta XVI. k 43. Světovému dni sdělovacích prostředků 24. května 2009, které bylo zveřejněno Vatikánem o svátku sv. Františka Saleského, patrona novinářů, dne 24. ledna 2009. V poselství právě Svatý Otec nabádá k tomu, všechny nové technologie a technika slouží k prosazování kultury úcty, dialogu a přátelství mezi lidmi.

Na setkání byl přítomen také nový litoměřický generální vikář P. Stanislav Příbyl, kterého si otec biskup vybral jako svého nového spolupracovníka v litoměřické diecézi. Při té příležitosti ho otec Jan představil osobně přítomným a zmínil se o pro-

vedených krocích, které musely předcházet jeho jmenování. Nebudu zde podrobněji komentovat osobu nového generálního vikáře, čtenáři se jistě s jeho životopisem i dalšími informacemi měli možnost seznámit v mnoha podrobných a fundovaných článcích našich časopisů. Mně z rozhovoru s ním hlavně utkvěla v paměti skutečnost, že je velmi pracovitý a rád se pouští právě do těch oblastí činnosti, kde jsou pro něho nové věci. To je pro naši diecézi jistě také velmi povzbudivé.

Po této tak trochu oficiální části setkání pak nastala volná debata mezi přítomnými navzájem i s přítomnými zástupci diecéze. Zde měl každý s každým příležitost podle svých potřeb a požadavků pohovořit o svých problémech, radostech či jiných skutečnostech. A tady musím přiznat, že jsem si už ani trochu nepřipouštěl svoje počáteční rozpaky a respekt z tolika profesionálních lidí od médií. Srdečná atmosféra vše vyřešila!

„Zlatým hřebem“ setkání ale byla nabídka k prohlídce části rezidence, která není běžně dostupná. Zde je nutno připomenout velikou zásluhu předchozího otce biskupa Pavla, který věnoval velké úsilí i dalšímu zvelebení časem postupně chátrající stavbě rezidence. V prohlížených pokojích se nacházejí opravdové skvosty malířství i sochařství, počínaje gotikou, přes renesanci i baroko. Vždyť sama stavba rezidence je ukázkou krásné renesanční přestavby původních budov kapituly a zejména v pohledu od řeky představuje jedinečnou dominantu Litoměřic. Z mnoha osobních důvodů patřím k ctitelům svaté Zdislavy, jejíž přímluva již mnohokrát přinesla naší rodině jisté milosti, a proto jsem si také oblíbil baziliku sv. Vavřince a Zdislavy v Jablonném v Podještědí. A právě pro svou barevnou podobnost biskupské rezidence se zmíněnou bazilikou je mi i tato rezidence velmi blízká. Proto jsem měl radost, že i náš nový otec biskup hodlá pokračovat v její opravě a dokonce uvažuje o určitém zpřístupnění širší veřejnosti. Vždyť při návštěvách s odborným výkladem může sem tam nějaké

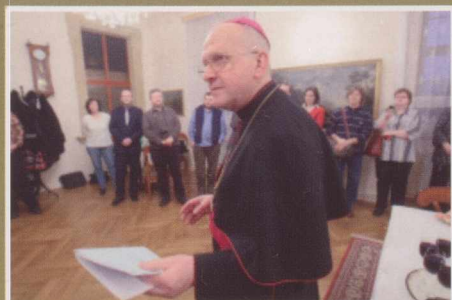

to semínko Božího slova, které návštěvníci během výkladu uslyší, najít úrodnou půdu v některé dušičce a za nějaký čas vydat ovoce svého působení. I tohle je nádherný příklad, jak může biskup jako pastýř svého stádece šířit pravdy Boží.

Při této příležitosti se ale musím zmínit ještě o jedné věci. S obdivem jsem musím zhodnotit perfektní, podrobný a poutavě podaný výklad otce Martina Davidka při prohlídce rezidence, a to vše ještě z časových důvodů v tak zvané krátké verzi. Je až s podivem, co všechno a do jakých podrobností zná! Určitě to představuje hodiny četby a studia starých kronik a zápisů s následným utříděním a zasazením do příslušné doby. Za to mu určitě patří náš dík. A po prohlídce jsme se rádi přišli ohřát zpět do běžně obýdaného salónku, ještě si usrknout dobrého červeného vína a zakousnout z chutného občerstvení, které k tomuto setkání připravily sestry Posádovy. I jim patří dík.

Program setkání se naplnil, čas se také nezastaví a stále nás vede kupředu, je čas se rozejít. Před odchodem mi otec biskup ještě udělil své požehnání a já jsem odcházel z tohoto setkání s radostným pocitem. Při pohledu na rezidenci, na katedrálu a při vzpomínce na našeho litoměřického pastýře a jeho spolupracovníky jsem si teprve naplno uvědomil, jak dobře Pán vše spravuje a na svou vinici posílá takové dělníky, se kterými se vůbec nemusíme obávat budoucnosti. Je ale také na nás, abychom každý svůj díl odpovědnosti za toto dílo přijali a věrně ho naplňovali. Tak s pomocí Boží – pustme se do toho. Amen.

Jaroslav Andrš, Liberec

Pojd', bud' Mým SVĚTLEM

Recenze knihy:

Matka Tereza;

Pojd', bud' Mým světlem,
soukromá korespondence
svěťice z Kalkaty,

editor Brian Kolodiejchuk, MC.

Karmelitánské nakladatelství,

Kostelní Vydří 2008,

ISBN 978-80-7195-228-2

Koncem roku 2008 se na trhu objevila kniha: Matka Tereza, Pojd' bud' Mým světlem. Jedná se tu především o soukromou korespondenci M. Terezy. Korespondence je editorem citlivě komentována a zařazena do celkového kontextu života té, kterou již dnes nazýváme „svěťice z Kalkaty“.

Kniha je technicky dobře provedena. Na počet stran (480) je cena přijatelná (299 Kč). Praktický formát (13x19x2,5 cm), tvrdé desky, decentní přebal, přehledná grafická úprava, dvě záložky, které oceníte vzhledem k rozsáhlému poznámkovému aparátu, který je pro všechny kapitoly až na konci knihy.

Sdělení knihy na mne zapůsobilo jedinečným dojmem. Nikoli květným jazykem či barvitými obrazy. Slova jsou prostá, slovní spojení jednoduchá. Některá slova jsou zdůrazněna velkými písmeny tak jak to užívala M. Tereza v originálním, většinou anglickém textu. Tato kniha se musí brát jako celek, jako skládanka kamínek tvořících velkou mozaiku. Teprve na závěr až poodstoupíme od celku, až zavřeme knihu a zamyslíme se, obrazně uvidíme a pocítíme život žitý v neustálé přítomnosti boží.

Dovídáme se něco intimního o někom kdo žil v naší době jako svěťice. Spíše bych řekl jako světec, protože křehkost ženství tu není. Pro toho kdo nic nepředstírá sobě ani jiným a žije v pravdě je jeho uskutečňování poslání asi vždy těžké. To v sobě nese již sama vážná povaha takových úkolů. Pro nás, kteří jsme jen diváky takového svatého života, je to nepředstavitelné břímě. Uskutečňovat toto poslání bez ustavičného ujišťování boží pomoci. M. Tereza od jisté doby pokračovala ve svém díle již jen díky své obrovské pokoře. Vnímala ztrátu světa ve své bezprostřední blízkosti, víry dokonce osobní přízně Boha; osobní vyprahllost, temnota a opuštěnost ji stále provázely. Navzdory tomu však přítom dokázala rozdávat kolem sebe jen samé úsměvy a všechny neustále povzbuzovat v službě těm nejubožejším, jak sama říkala: těm z děr.

Sama napsala: Jestli se někdy stanu svatou, určitě budu světicí „temnoty“. Neustále budu z nebe odcházet – abych rozsvěco-

vala světlo těch, kdo jsou na zemi v temnotě. (str.284) A jinde říká: ... a není tu Nikdo, kdo by mi odpověděl – Nikdo ke komu bych se mohla přitisknout – ne Nikdo. Sama. (str.233) A nakonec: Jediná věc, která mě drží nad hladinou je Poslušnost. (str.239)

Vidíme často kolem sebe jak by někdo rád jen bral. Tato kniha nám zobrazuje někoho kdo dokázal naopak jen dávat. Proti dnešní všeobecné touze jen po příjemném prožitku, artikulovaném: co je špatného na

tom něco krásného prožít? M. Tereza je živou ilustrací, že je něco jiného mezi tím Boha znát (pocítovat ?) a něco jiného je Ho milovat.

Objevíme tu něco jako středověkou víru a sílu vytrvat v ní navzdory všemu. Taková víra by však mohla být i hrozbou pro okolí pokud by produkovala jen bolest. Zde však víra M. Terezy (a podle ní samé někdy ani tato víra, již jen ona Poslušnost) produkuje jen obrovskou lavinu dobra pro ty poslední z posledních. Toto svaté světlo zde přichází kupodivu z hlubokých temnot malého tvora. Na čí straně kdo je, poznáte po „ovoci“. Ještě za života M. Terezy v roce 1988 bylo již v 77 zemích na více jak 350 domů Misiónářek Lásky, sester vzniklých úsilím Matky Terezy.

M. Tereza je naprosto povznesena nad dnešním pluralismem církvi. Tento problém vůbec neřeší. Ona „jen praktikuje“ lásku k bližnímu. Také v tom by měla být pro všechny velkým vzorem

Naši chudí lidé jsou úžasnými lidmi, velmi hodnými lásky. Nepotřebují náš soucit a sympatií. Potřebují naši chápající lásku a potřebují naši úctu. My potřebujeme říci chudým, že jsou pro nás důležití, že také oni byli stvořeni, toutéž milující rukou Boží, aby milovali a byli milováni. (Viz str.364; řekla M. Tereza r. 1980, během biskupského synodu v Římě.)

Přečtěte si tuto knihu. Získáte vzor, vhléd, nebo aspoň velký obdiv pro život té, která pro Něho dala vše. Budme vděční, že se vůbec tyto texty vůbec zachovaly, většíni si jich přála sama M. Tereza zničit.

A několik soukromých metodických rad pod čarou. Knihu čtěte po větších celcích, dostanete se tak lépe do atmosféry spirituality M. Terezy. Proto se hodí číst ji například teď v zimě nebo na lůžku při nemoci. Pokud v ní budete jen listovat jistě nepřehledněte strany: 240-242 (Dnes součást mé zpovědi), 377 (Kde je Ježíš), 233-234 (V temnotě), 412-413 (Světlo).

Přínejmenším takové poučení a obohacení z četby jaké jsem zažil sám na sobě Vám všem přeje s touto knihou v ruce .

Jáhen Miroslav Klos

Ve středu 11. března byl slavnostně otevřen nový dům služeb seniorům "U Antonína" v Liberci Ruprechticích.

Kromě čtyř bezbariérových bytů s asistenční službou nabízí službu denního stacionáře pro seniory. Pokud starší člověk ztrácí samostatnost a rodina by přesto o něho ráda pečovala, může právě denní stacionář, kromě jiných služeb, pomoci. Ráno je dopravní službou nebo někým z rodiny starší člověk přivezen a odpoledne po škole nebo po práci se opět vrátí domů. Hlavní péče zůstává stále na nejbližších a je zpravidla velmi obtížná, ale stojí to za to. Pokud by někomu přišla naše služba vhod, je možné se poradit a informovat na telefonu 603 359 634.

Simona Eliášová, vedoucí stacionáře

DOKSANSKÉ VARHANY

a prof. Bedřich Antonín Wiedermann

V letošním roce si připomínáme osmdesáté výročí obnovy varhan v klášterním chrámu Panny Marie v Doksanech. Přestavba starého nástroje byla naplánována symbolicky na rok 1929, tedy svatováclavské jubileum. Promyšlenou dispozicí tohoto zajímavého opusu navrhl tehdejší mistr českého umění varhanního a fenomenální virtuos profesor Bedřich Antonín Wiedermann. Přestavbou byla pověřena renomovaná firma Josefa Melzera z Kutné Hory. Z původního nástroje postaveného roku 1722 pražským varhanářem Leopoldem Spiegelem, byla zachována pouze krásná baroková skříň, do které firma Melzer postavila nové varhany se dvěma manuály, 21 rejstříky a kuželopneumatickou trakturou. Vše bylo provedeno za přísného dozoru prof. Wiedermanna, který po dokončení kontroloval zejména správnou intonaci jed-

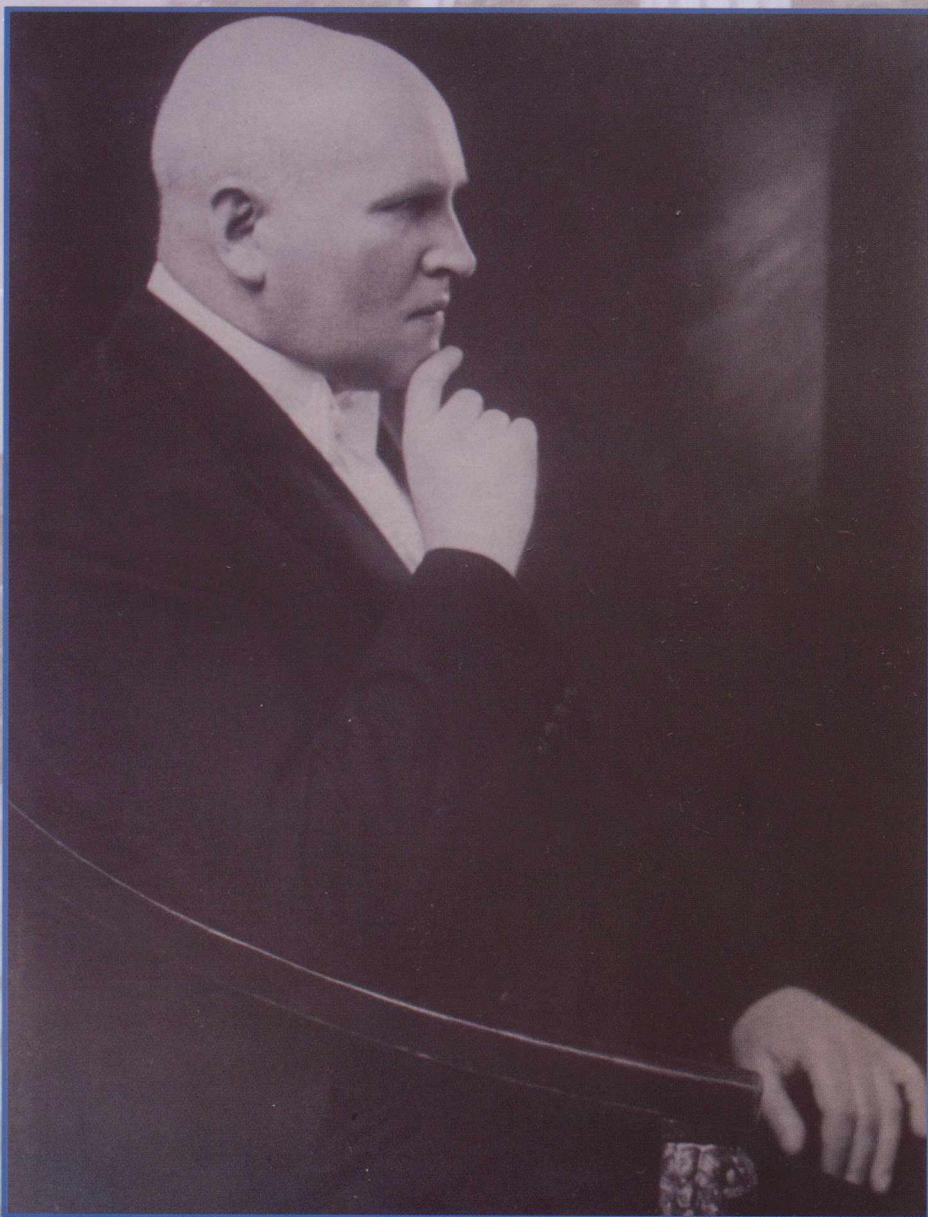
notlivých rejstříků. Svou ryze romantickou dispozicí reprezentují doksanské varhany duch doby jejich vzniku a vkus navrhovatele. Wiedermann jako skvělý koncertní umělec a především jako praktický varhaník znalý akustiky chrámů a potřeb katolické liturgie věděl, jaká dispozice varhan by vyhovovala danému sakrálnímu prostoru. V době svého postavení budil nový skvost obdiv. Slovy chvály nešetřil ani tehdejší doksanský probošt Evermod Balcárek, O. Praem. Svá hodnocení a postřehy publikoval v článku dobového časopisu pro katolickou liturgii CYRIL z roku 1932.

Od roku 1929 prof. Wiedermann jezdil hrát do doksanského chrámu poměrně často, zpravidla při příležitosti velkých církevních svátků, obvykle na sv. Václava. Podle svědectví pamětníků, zejména pak mého vzácného přítele profesora Otakara Šupi-

tara, byla liturgie s prof. Wiedermannem u varhan zážitkem zcela mimořádným. Jeho příjezd do Doksan byl vždy velkou událostí a přilákal mnoho věřících z celého okolí. Proslulé byly zejména znamenité improvizace inspirované liturgií. Ale nebyl by to Wiedermann, kdyby neukázal možnosti královského nástroje také na svých skladbách nebo kompozicích francouzských autorů romantické epochy na závěr mše svaté či při koncertě. Často zde hrával i svoji nejoblíbenější skladbu Toccata a fuga f moll. Na tyto jedinečné zážitky po mnoha letech vzpomíná i profesor Šupitar, který zde v roce 1935 jako sedmiletý chlapec poprvé Wiedermanna slyšel hrát. Sám říká, že mu mistrova hra a zvuk varhan naprosto učarovaly.

Doksanské varhany přežily bez jakéhokoliv zhoubného zásahu éru komunistického režimu. Naštěstí nedošlo k narušení jejich romantické dispozice a zůstaly ušetřeny jakékoli přestavby v neobarokním duchu, jež v oné době postihla celou řadu jiných nástrojů a vedla často k jejich nesmyslnému zvukovému zkomolení. V současnosti ale jejich stav, vzhledem ke stáří traktury, již není dobrý. Zasluhou strahovského regentschoriho Vladimíra Roubala je naplánována generální rekonstrukce spojená s citlivou výměnou poškozených částí, nicméně původní romantická dispozice zůstane zachována. Pokud vše dobře dopadne, můžeme se těšit na okamžik, kdy se královský nástroj v Doksanech opět rozezní v plné nádheře jako v dobách, kdy na něj hrával samotný Bedřich Antonín Wiedermann.

*Ing. Martin Hřebíček,
varhaník chrámu
sv. Václava v Lovosicích*

Duchovní dar
pro
Svatého otce
z Litoměřic

Biskup Jan Baxant na Popeleční středu 25. února 2009 při mši svaté v 18.00 hodin udílel kající znamení popelec příchozím do katedrály sv. Štěpána.

V závěru mše svaté, které se účastnil také emeritní biskup Josef Koukl, generální vikář Mons. Stanislav Příbyl, CSsR a další kněží vyslovil prosbu o duchovní dar Svatému otci k jeho plánované cestě do České republiky.

Navrhl, aby se věřící vždy v pondělí pomodlili modlitbu Vyznání víry a učinili jeden, třeba i nepatrný sebezápor s myšlenkou na Svatého otce Benedikta XVI. a jeho velkorysé pastýřské myšlenky. Mons. Jan Baxant mluvil také o hladu a žízni po Bohu, k nimž nás pro dobu postní vyzval ve svém letošním poselství právě Svatý otec Benedikt XVI.

List papeže Benedikta XVI. biskupům katolické církve

OHLEDNĚ ZRUŠENÍ EXKOMUNIKACE ČTYŘ BISKUPŮ VYSVĚCENÝCH ARCIBISKUPEM LEFEBVREM

Drazí spolubratři v biskupské službě!

Zrušení exkomunikace čtyř biskupů, vysvěcených v roce 1988 arcibiskupem Lefebvrem bez pověření Apoštolského stolce, vyvolalo z mnoha důvodů uvnitř i mimo katolickou církev tak živou diskusi, jaká již nebyla delší dobu zaznamenána. Mnozí biskupové byli zaskočeni událostí, která se projevila jako nečekaně složitá pro pozitivní včlenění do záležitostí a úkolů současné církve. I když mnozí biskupové a věřící byli v zásadě ochotni hodnotit krok papeže ke smíření pozitivně, otázka, zda podobné gesto skutečně reaguje na naléhavé problémy života z víry v současné době, se přesto objevila. Některé skupiny naopak otevřeně obviňovaly papeže z toho, že se chce vrátit zpět před koncil. Rozpoutala se vlna silných protestů, které odhalily rány, jež se netýkají jen dané situace. Obracím se tedy k vám, drazí spolubratři, se slovy, jež mají objasnit a pomoci pochopit úmysly, které k tomuto kroku vedly mě i kompetentní úřady Apoštolského stolce. Doufám, že tím přispěji ke zklidnění situace v církvi.

Nepředpokládanou a nešťastnou skutečností pro mě bylo to, že kauza okolo biskupa Williamsona zastínila zrušení exkomunikace. Vstřícné gesto milosrdenství vůči čtyřem biskupům, vysvěceným platně, avšak nedovoleně, bylo najednou pochopeno zcela jinak, jako by popíralo smíření mezi křesťany a židy, a tedy odvolávalo to, co v této oblasti koncil předložil pro směřování církve. Nabídka ke smíření s církevní skupinou se tak změnila v opak: zdánlivý odklon od všech kroků smíření mezi křesťany a židy, které byly od koncilu učiněny. Účast na těchto krocích a jejich podpora byly od počátku předmětem mé vlastní teologické práce. Mohu jen hluboce litovat toho, že došlo k záměně těchto dvou opačných procesů, která na čas narušila pokoj mezi křesťany a židy a také uvnitř církve. Dozvěděl jsem se, že pozorným sledováním informací na internetu by bylo možné rozpoznat problém včas.

Beru si z toho poučení, že by v budoucnosti měl Apoštolský stolec věnovat tomuto zdroji informací větší pozornost. Bylo mi líto, že také katolíci, kteří by v zásadě mohli

lépe znát pravý stav věci, mi dávali najevo až zarážející nevědomost. Proto velice děkuji židovským přátelům, kteří pohotově přispěli k tomu, aby nedorozumění bylo odstraněno a obnovila se atmosféra přátelství a důvěry, která tak jako v době Jana Pavla II. panovala i během celého období mého pontifikátu a díky Bohu pokračuje i nadále.

Dále mě upřímně zarmoutila skutečnost, že význam a limity opatření ze dne 21. ledna 2009 nebyly dostatečně objasněny v okamžiku zveřejnění. Exkomunikace se týká osob, nikoliv institucí. Biskupské svěcení bez pověření papeže představuje nebezpečí schizmatu, protože zpochybňuje jednotu biskupského sboru s papežem. Církev proto musí reagovat nejpřísnějším trestem, exkomunikací, aby tak vedla potrestané osoby k pokání a návratu k jednotě. Dvacet let po nedovoleném svěcení tohoto cíle bohužel ještě nebylo dosaženo. Zrušení exkomunikace má stejný záměr, ke kterému slouží trest: pozvat čtyři biskupy ještě jednou k návratu. Toto gesto bylo možné poté, co uznali roli papeže a jeho pastýřskou moc, i když s jistými výhradami co do poslušnosti vůči jeho autoritě v otázkách víry a vůči koncilu. Tímto se vracím k rozdílu mezi osobou a institucí. Zrušení exkomunikace bylo opatřením v rámci církevní kázně: osoby byly zbaveny zátěže ve svědomí, která vyplývá z nejtěžšího církevního trestu. Tuto disciplinární rovinu je potřeba rozlišovat od roviny naukové. Skutečnost, že Bratrstvo sv. Pia X. nemá v církvi kanonické postavení, je záležitostí nauky, nikoli disciplíny.

Dokud Bratrstvu toto kanonické postavení schází, ani jeho služebníci nevykonávají v církvi legitimní služby. Je tedy potřeba rozlišovat mezi úrovní disciplinární, která se týká samotných osob, a úrovní naukovou, v níž hrají roli služba a instituce. Takže ještě jednou opakují: pokud nejsou vyjasněny otázky nauky, nemá Bratrstvo v církvi žádné kanonické postavení a její služebníci – i když byli zbaveni církevního trestu – v ní nevykonávají legitimně žádnou službu.

Na základě této situace mám v úmyslu Papežskou komisi „Ecclesia Dei“, která je od roku 1988 institucí zodpovědnou za ta společenství a osoby, které patří k Bratrstvu sv.

Pia X. nebo podobným uskupením a chtějí se vrátit do plného společenství s papežem, spojit v budoucnu s Kongregací pro nauku víry. Objasní se tím, že problémy, které nyní přicházejí na řadu, jsou z podstaty naukové povahy a týkají se především přijetí II. vatikánského koncilu a pokoncilního magisteria papežů. Související instituce (zejména pravidelné středeční shromáždění kardinálů a plenární zasedání, které se koná jednou za rok nebo každé dva roky), se kterými kongregace řeší aktuální otázky, zaručují účast prefektů různých římských kongregací a zástupců světového episkopátu na rozhodnutích, která je třeba učinit. Nelze se zastavit u autority magisteria církve z roku 1962, to musí být jasné i Bratrstvu. Ale některým z těch, kteří se považují za velké obhájce koncilu, je třeba také připomenout, že II. vatikánský koncil v sobě zahrnuje celé dějiny církevní nauky. Kdo se chce podřídit koncilu, musí přijmout víru vyznávanou během staletí a nemůže odříznout kořeny, které strom živí.

Doufám, drazí spolubratři, že tímto způsobem jsem objasnil význam a rozsah opatření ze dne 21. ledna 2009. Nyní však zůstává otázka: bylo toto opatření nutné? Bylo skutečně prvořadé?

Nejsou snad mnohem důležitější věci? Jistěže existují záležitosti důležitější a naléhavější.

Myslím, že jsem priority svého pontifikátu uvedl v promluvách na jeho začátku. To, co jsem tehdy řekl, stále zůstává mou hlavní linií. První prioritou Petrova nástupce byla nesporně stanovena Pánem ve večeradle: „Ty... utvrzuj své bratry“ (Lk 22,32). Sám Petr nově formuloval tuto prioritu ve svém listu: „Buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje“ (I Petr 3,15). Dnes, kdy víru ve velkých oblastech světa ohrožuje nebezpečí, že zhasne jako plamen, který nemá z čeho žít, je prvořadou prioritou zpřítomnit Boha v tomto světě a umožnit lidem, aby se s ním setkali. Ne s jakýmkoliv bohem, ale s Bohem, který hovořil na Sinaji, s Bohem, jehož tvář rozeznáváme v lásce, která vedla až do krajnosti (srov. Jan 13,1) – v Ježíši Kristu ukřižovaném a vzkříšeném. Skuteč-

ným problémem v této etapě dějin je, že se Bůh vytrácí z povědomí lidí a že bez světla, pocházejícího od Boha, lidstvo ztrácí orientaci. Destruktivní následky se stále více projevují.

Vést lidi k Bohu, který promlouvá v Bibli, je v této době nejvyšší a základní prioritou církve a Petrova nástupce. Jejím logickým důsledkem je, že musíme mít v srdci jednotu věřících.

Jejich nesvornost, jejich vnitřní rozpory zpochybňují věrohodnost jejich svědectví o Bohu.

Proto k nejvyšším prioritám patří úsilí, které směřuje ke společnému svědectví křesťanské víry – k ekumenismu. K tomu přistupuje nutnost, aby všichni, kdo věří v Boha, společně hledali pokoj, pokoušeli se o vzájemné sblížení a navzdory odlišným představám o Bohu tak směřovali společně k prameni světla – to je mezináboženský dialog. Kdo zvěstuje Boha jako lásku „až do krajnosti“, musí o této lásce vydávat svědectví, to znamená s láskou se věnovat trpícím, odmítat nenávist a nepřátelství – to je sociální rozměr křesťanské víry, jak jsem o něm hovořil v encyklice Deus caritas est.

Jestliže tedy náročný závazek usilovat o víru, naději a lásku ve světě představuje v tuto chvíli (a jistým způsobem neustále) skutečnou prioritu církve, týká se také menších i větších projevů smíření. To, že pokorné gesto podané ruky způsobilo tak velký rozruch a změnilo se v pravý opak smíření, je třeba vzít na vědomí. Nyní se však ptám: bylo a je skutečně chybou vyjít také v tomto případě vstříc bratru, jenž „má něco proti tobě“ (srov. Mt 5,23n) a hledat smíření?

Nemá snad také občanská společnost předcházet projevům radikalizace a, nakolik je to možné, věnovat integraci jejich případných příznivců velké úsilí, které formuje život společností, aby se tak zabránilo jejich izolaci se všemi důsledky? Může být zcela mylné usilovat o to, aby se tito lidé vzdali své zatvrzelosti a zúženého pohledu, a tak dali prostor tomu, co je v nich pozitivního a co lze zachránit pro celek? Sám jsem po roce 1988 viděl, jak návrat od Říma odloučených společností změnil jejich vnitřní atmosféru, jak jejich návrat do širokého společenství církve překonal jednostrannost a zmírnil zatvrzelost, a tak se mohly projevit pozitivní síly pro celek. Může nás nechat zcela lhostejnými společenství, ke kterému patří 491 kněží, 215 seminaristů, 6 seminářů, 88 škol, 2 univerzitní instituty, 117 bratří, 164 sester a tisíce věřících? Můžeme je skutečně klidně nechat jít cestou směřující od církve?

Mám na mysli například těch 491 kněží. Nemůžeme znát jejich motivaci. Myslím však, že by se nerozhodli pro kněžství, kdyby vedle zkreslených a nesprávných pohnutek neměli lásku ke Kristu a vůli zvěstovat jeho a s ním živého Boha. Můžeme je jednoduše jako stoupence okrajové radikální skupiny vyloučit ze snahy o smíření a jednotu? Co z nich potom bude?

Jistě, již delší dobu a nyní opět při této příležitosti zaznamenáváme u zástupců tohoto společenství mnoho nevhodných projevů – pýchu a přehánění, podléhání jednostrannosti atd. Z lásky k pravdě musím dodat, že jsem obdržel řadu dojemných proje-

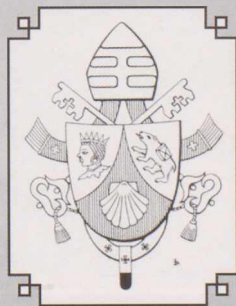
vů vděčnosti, které svědčily také o otevřenosti srdce. Copak by si církev, tak velká, nemohla dovolit ukázat velkorysost, když si uvědomuje svůj dosah a příslib, který jí byl dán? Neměli bychom jako dobří vychovatelé být také schopni povznést se nad nevhodné jednání a vynasnažit se změnit jejich zúžený pohled? A neměli bychom snad připustit, že také v církevním prostředí není vždy všechno v pořádku? Někdy se zdá, jako by naše společnost potřebovala nějakou skupinu, ke které nebude tolerantní a bude jí moci bez výčitek nenávidět. A pokud se k ní někdo opováží přiblížit – v tomto případě papež – také on ztratí právo být tolerován a může s ním být bez obav zacházeno s nenávistí.

Draží spolubratři, když jsem se rozhodoval, že napíšu tento list, shodou okolností jsem měl vykládat a komentovat úryvek z Gal 5,13–15. Byl jsem překvapen, jak bezprostředně se tento úryvek týká aktuální situace: „Ta svoboda však nesmí být zámkou, abyste se vraceli k prosazování sebe. Spíše si navzájem posluhujte láskou. Celý Zákon totiž ve své plnosti je obsažen v jediné větě: ‚Miluj svého bližního jako sebe‘. Jestliže se však mezi sebou kousáte a požíráte, dejte pozor, abyste jeden druhého nepohltili.“ Vždy jsem se klonil k názoru, že tato věta patří k rétorickým nadsázkám, které se někdy u sv. Pavla vyskytují. V jistém smyslu tomu tak skutečně je. Ale bohužel toto „kousání a požíráání“ existuje v církvi i dnes, jako důsledek špatně interpretované svobody. Překvapuje nás, že nejsme lepší než Galatáné? Že nám hrozí stejné pokušení? Že se musíme vždy znovu učit správně užívat svobody? A že se stále znovu musíme učit nejvyšší prioritě – lásce? V den, kdy jsem o tom hovořil v semináři, se v Římě slavil svátek Panny Marie, Matky důvěry. Maria nás skutečně učí důvěře. Vede nás k Synu, v něhož všichni můžeme důvěřovat a který nás povede i v bouřlivé době. Chtěl bych srdečně poděkovat všem biskupům, kteří mi v této době projevili dojemnou důvěru i účast a především mě ujistili o svých modlitbách. Toto poděkování patří také všem věřícím, kteří během této doby osvědčili neochvějnou věrnost nástupci sv. Petra. Ať nás všechny Pán chrání a vede nás cestou pokoje. Toto přání mi spontánně vyvěrá ze srdce na počátku postní doby, liturgického období zvláště vhodného k vnitřnímu očištění, které nás všechny zve, abychom se s obnovenou nadějí dívali na jasný cíl Velikonoc.

Se zvláštním apoštolským požehnáním se podepisuji

V Pánu váš
Benedikt XVI.

Vatikán 10. března 2009

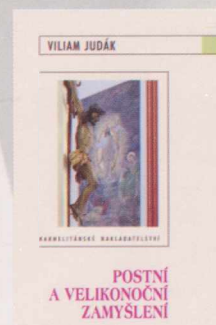

Joachim Meisner KŘÍŽOVÁ CESTA

Předkládaná rozjímání kardinála Meisnera k zastavením křížové cesty nejsou výsledkem jeho teologického bádání, nýbrž plodem vlastní spoluúčasti na křížové

cestě Kristově. Jestliže první křesťané byli nazýváni „stoupenci nové cesty“, pak díky tomu, že si Kristovu cestu kříže připomínáme a modlíme se jí, může naše srdce stále více pronikat do její vnitřní dimenze, do toho, jak jí před tváří Otce a v síle Ducha svatého kráčel on. On, Kristus, je tou jedinou cestou, na které nezbloudíme a která nás zavede do společenství trojjediného Boha.

Brož., 39 str., 45 Kč Obj. č.: 101387

Viliam Judák POSTNÍ A VELIKONOČNÍ ZAMYŠLENÍ

„Jestliže Kristus nevstal, marná je naše víra,“ říká apoštol Pavel. Velikonoce jsou těžištěm naší víry. Tehdy nám Je-

žíš projevili tu největší možnou lásku, jaká na světě existuje – dát za někoho svůj život. Stránky této knížky nás mohou vést k tomu, abychom se učili Ježíšově nezištné lásce. Můžeme zde upevnit svou víru v to, že on skutečně vstal a předešel nás do Života, a znovu s ním prožít jeho strastiplnou cestu, kterou nám získal spásu; načerpat sílu k přesvědčení, že jako nebylo nesmyslné utrpení jeho, tak nejsou beze smyslu ani strážně naše. Úvahy biskupa Judáka jsou bezesporu vhodnou inspirací k přípravě na oslavu velikonočního tajemství a k co nejlepšímu prožití Velikonoc.

Brož., 127 str., 129 Kč Obj. č.: 101225

Stefano Guarinelli MEZI MUŽEM A ŽENOU

Autor vypráví čtyřicet krátkých autentických příběhů o vzájemných vztazích mezi partnery, mezi mužem a ženou a jejich bývalými

rodinami, mezi rodiči a dětmi. Z každého tohoto příběhu vyvodí obecnější závěry týkající se ozdravení života v rodině. Paleta lidských zkušeností je natolik pestrá, že se čtenáři v nejednom příběhu poznají a snadno ho mohou použít pro pochopení a zvládnutí ve své vlastní situaci. Přitom autor nemoralizuje, pouze čtenářům nabízí, aby se poučili ze zkušeností druhých.

Brož., 103 str., 109 Kč Obj. č.: 101395

NOVINKY Z KARMELU NOVINKY Z KARMELU NOVINKY Z KARMELU NOVINKY Z KARMELU NOVINKY Z KARMELU

Mons. Jan Baxant navštívil bývalou

V sobotu 7.2.2009 ve 14.00 hodin navštívil litoměřický biskup Jan Baxant bývalý koncentrační tábor v Terezíně, aby se tam pomodlil za oběti nacistické totality. Nejprve se zastavil u paty kříže na hřbitově terezínského památníku, kde položil květiny a také se pomodlil u Davidovy hvězdy. Poté prošel Malou pevností spolu se svým doprovodem a prosil za ty, kteří zde trpěli.

Malá rekapitulace vztahů litoměřických biskupů k nacistickému koncentračnímu táboru v Terezíně:

BISKUP ANTON ALOIS WEBER

(16. litoměřický biskup) byl za II. světové války pro svůj odpor k nacismu národními socialisty vyhnán z biskupské rezidence a odsunut do ústraní, vyřazen ze společenského života.

KARDINÁL ŠTĚPÁN TROCHTA

(17. litoměřický biskup) byl za války vězněn v Terezíně a také v Mauthausenu a Dachau. Tam přežil zázrakem. Téměř mrtvý vypadl z vozu plného mrtvých těl určených ke spálení.

Kolektiv mauthausenských politických vězňů o něm vydal toto svědectví: "Známe bratra Dr. Štěpána Trochtu jako vzácného a obětavého člověka v koncentračním táboře v Mauthausenu, tehdejšího 'Vernichtungslagru' (vyhlazovacího tábora), kde byl velmi bit a nucen dělati ty nejhorší práce jako nenáviděný kněz...".

23.11.1947 vedla jeho první cesta před převzetím biskupského úřadu do Terezína, kde se modlil za oběti nacistické totality.

Sám kardinál Trochta o této návštěvě Terezína napsal (vybráno z jeho osobního deníku):

"Prozřetelností Boží bylo určeno, abych na své nástupní cestě do své litoměřické diecéze jel kolem místa hrůzy, v němž si mne Bůh pro diecézi připravoval a kolem tohoto posvátného hřbitova, v němž odpočívají mnozí z mých kamarádů společného

utrpení. Nemohu jet kolem, aniž bych zde zastavil, nevěnoval jim bratrskou vzpomínku a za duše jejich se nepomodlil.

Vím, jak hrozný byl jejich úděl, jak trpký život a lidsky bezútešné umírání. Vím, že oni umírali, abychom my mohli žít, aby žil národ a aby přišel opět mír na svět a spravedlivější soužití národů. Oni zemřeli, my jsme zůstali žít. Mohlo to přijít na mne... Já jsem zůstal naživu, oni odešli. Jsem jim za to vděčný... Jsem jim vděčný proto, že tyto hroby mučedníků a kamarádů mám tak blízko svého domova...

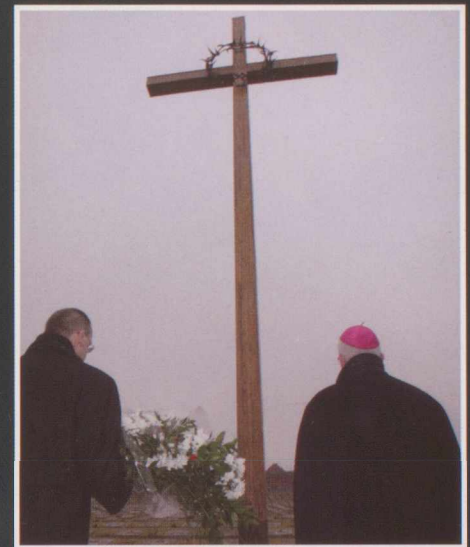
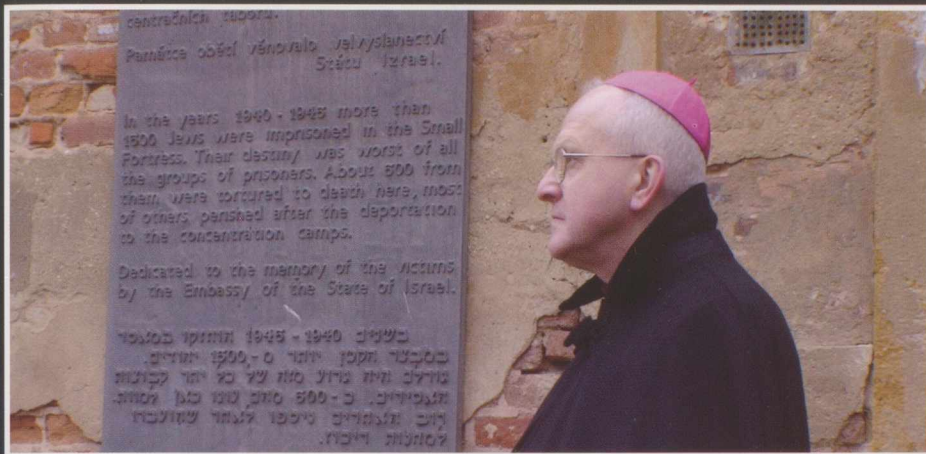
Takoví jsme my lidé, že na hroby chodíme, ale nedovedeme se vždycky vděčně pomodlit. A přece modlitbou nejlépe splácíme těm, kdo za nás položili svůj život, modlitbou jim nejlépe pomůžeme a modlitbou se také s jejich dušemi nejtímněji spojíme.

Konal jsem častěji tuto bolestnou cestu pěšky a v chvatném spěchu jako vyděněc lidské společnosti z Malé pevnosti do Litoměřic. I dnes jsem chtěl jít pěšky: jako kající poutník jsem chtěl přijít do svého sídelního města, abych v den slavný nezapomněl na dny ponížení a smutku. A abych si připomněl, že po dni slavném mohou přijít zase dny trpkých zkoušek, abych se na ně lépe duševně disponoval...

Nesmíme zapomínat na to utrpení, které se skrývá za těmi hroby, abychom si nezvykli snadno žít způsobem, který zapřičiňuje takové pohromy. Tyto hroby a toto místo hrůzy musí nás účinně přinutit k lepšímu životu. K životu založenému na spravedlnosti, na vzájemném chápání a bratrské lásce: lásce mezi námi samými a lásce mezi národy. Musí nás také přinutit k dostatečné odvaze a energii...

Velkou a Malou pevnost v Terezíně

Nejdu kolem tohoto hřbitova s pocitem nepřátelství a pomsty. Jdu kolem něho hluboce přesvědčen, že spravedlnost se nakonec vždycky práva dovolá a že nespravedlnost bývá vždycky trestána. Slibte si, bratři a sestry: na hrobech těchto mučedníků našeho národa, ale také mučedníků všech národů, že založíte svůj život na spravedlnosti a na lásce a že ji budete odhodlaně a energicky hájit...

Pomodleme se za ně, aby jim Bůh dopřál věčného pokoje, když jim byl na této zemi krutě a nemilosrdně odepřen."

Po roce 1968, kdy se vrátil z vězení komunistické totality opět pravidelně navštěvoval Terezín.

MONS. THDR. JOSEF KOUKL

(18. litoměřický biskup) od roku 1989, kdy nastoupil do úřadu, pravidelně a často navštěvoval terezínskou Malou pevnost, kdy se modlil a spolu s ním i jeho spolupracovníci za oběti nacistického režimu.

MONS. MGR. PAVEL POSÁD

(19. litoměřický biskup) od roku 2004 také do Terezína pravidelně jezdil a vybízel k modlitbám za oběti obou totalit 20. století.

Na tuto tradici svých předchůdců nazývá také

MONS. MGR. JAN BAXANT

(20. litoměřický biskup) svou návštěvou 7.2.2009, v době kdy někteří jednotlivci zpochybňují oběti nacismu.

IZRAEL

Už mi to přijde legrační, do Říma se chystám dobrých 20 let, když jsem tam naposledy vyrazil stopem, skončil jsem na třičtvrtě roku ve skotsku. Před pár měsíci mi Pavel Mach, liberecký Kněz, pověděl o chystané cestě do Izraele, nelenil jsem a nechal si vystavit nový pas. Pak v novinách ty děsné zprávy o bojích mezi našimi bratry a bratry z Palestiny. Řekl jsem si, no jo tak si holt koupím počítač a nepojedu. Hádejte jak to dopadlo. Včera jsem byl na přednášce o Izraeli a mohl jsem jen litovat a křesťansky závidět. S laskavým svolením fotografa pana Smolného a jeho paní (tímto zdravím do Stráže nad Nisou) Vám tedy předkládám jakousi ochutnávku, abychom se mohli těšit na reportáž, která vyjde v příštím čísle. Petr H.

Tak to jsme my, kteří se přišli podívat na promítání.

Otec Pavel Mach, naše vážená knihovnice Bohumila Netopilová a sůl z Mrtvého moře.

V tom, jak vystupoval z vody, uviděl nebesa rozevřená a Ducha, který jako holubice sestupuje na něj.

Matouš 17:1 Po šesti dnech vzal s sebou Ježíš Petra a Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, kde byli sami.

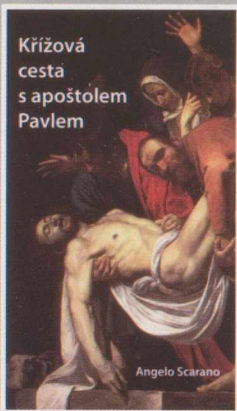
A byl proměněn před jejich očima; jeho tvář zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý.

Když pak pojedli, zeptal se Ježíš Šimona Petra: "Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?" Odpověděl mu: "Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád." Řekl mu: "Pas mé beránky."

Zeptal se ho podruhé: "Šimone, synu Janův, miluješ mne?" Odpověděl: "Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád." Řekl mu: "Buď pastýřem mých ovcí!"

Zeptal se ho potřetí: "Šimone, synu Janův, máš mne rád?" Petr se zarmoutil nad tím, že se ho potřetí zeptal, má-li ho rád. Odpověděl mu: "Pane, ty víš všechno, ty víš také, že tě mám rád." Ježíš mu řekl: "Pas mé ovce!"

Křížová cesta s apoštolem Pavlem
Angelo Scarano

Průvodcem touto křížovou cestou je nám apoštol Pavel. „Tento bývalý farizej přijal Krista se všemi důsledky, a tak se stal privilegovaným svědkem nejen Krista vzkříšeného, ale i trpícího. Jeho slova jsou proto velmi autentickým a výmluvným svědectvím o věrnosti evangelium, a to až k prolití krve.“ Jednotlivá zastavení "skrývají" v sobě hluboký náboj, vždyť tu promlouvá člověk, který vzal Krista vážně.

Brožurka, s barevnými ilustracemi, 40 str., 68 Kč.

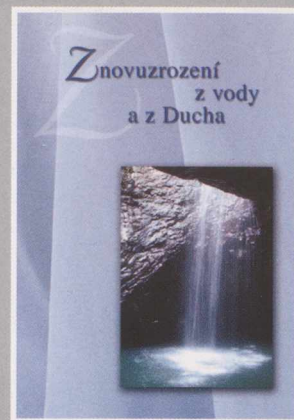
Od Večeře ke Kříži

Lorenzo Zani

Nový zákon opakovaně oznamuje, že pravá Boží tvář je odhalena smrtí Ježíše Krista na kříži. S touto událostí spojil Bůh vlastní identitu, v této události se ukázalo „to, co oko nevidělo, co ucho neslyšelo, a nač člověk nikdy ani nepomyslí“ (1 Kor 2,9).

Cílem úvah významného italského biblisty je povzbudit čtenáře, aby se krátce v tichu zastavil před eucharistií a před křížem, pomoci mu věřit a svědčit o tom, že Ježíš ukřížovaný je Boží Syn, který zemřel, aby nám zjevil, že Bůh je láska větší než každé zlo, aby nás uvedl do života Trojice, aby nám dovolil žít v synovství naší modlitbu, naše vztahy s ostatními a každou situaci našeho života.

Brož., 184 str., 198 Kč.

Znovuzrození z vody a z Ducha
Život ze svátosti křtu

Další z řady knížek do kapsy, která může být tentokrát po ruce těm, kdo chtějí v sobě stále oživovat nejen památku, ale i milost křtu, který přijali jako dar vzkříšeného Pána. Vedle modliteb za kmotry, vysluhovatele křtu a modlitby kmotra za kmotřence, obsahuje obnovu křestního vyznání a modlitbu poděkování za křest. První část je věnována katechezi o křtu a vysvětlení svátostných znamení. Vhodné zvláště jako dárek pro katechumeny.

Brožurka, s barevnými ilustracemi, 24 str., 30 Kč.

19. ročník AKADEMICKÝCH TÝDNŮ v termínu 2. - 10. května, LÁZNĚ REZEK u Nového Města nad Metují

	7,30	8,00	8,30	9,00	9,30	10,30	10,45	11,30	12,15	14,00	15,00	16,00	16,15	16,30	16,45	17,00	17,15	18,15	18,45	19,30	20,00	21,00	22,00	
SO 2.5.	Akademické Týdny 19		PŘÍJEM HOSTŮ		10,00		www.akademicketydny.info		ZAHÁJENÍ - CKA - město - pořadatel		PhDr. STRÍBRNÝ Církev a EU		Mons. SUCHÁR Obětavost - obět nebo zisk?		V		Mons. SUCHÁR		Po 22,00 noční klid					
NE 3.5.	RNDr. NEČAS Klimatické změny jako oslovení a výzva		O		RNDr. GRYGAR, CSc. Slunce a jeho vliv na Zemi		RNDr. GRYGAR, CSc., RNDr. NEČAS Diskuse o otázkách klimatických a jiných		E		Koncert													
PO 4.5.	program je v jednání, podobný styl jako dny následující																							
ÚT 5.5.	Mgr. DUŠEK a asistenti Odolnost proti zátěži, metody duševní hygieny (seminář s praktickým cvičením) POZOR - pouze celé téma a na objednání !!		B		Mgr. DUŠEK a asistenti Odolnost proti zátěži ...		E		ČÍŽEK J. Koncert															
ST 6.5.	Prof. SMĚKAL, CSc. a asistenti Reflexe a sebereflexe ...		Ě		Prof. SMĚKAL, CSc. a asistenti Reflexe a sebereflexe ...		E		VLASTA ženský pěvecký sbor Koncert															
ČT 7.5.	P. VACEK Cesta k pochopení, smíření a odpuštění - sobě, lidem a Bohu		D		Prof. SOKOL Co je a není náboženství?		program je v jednání		E		Manželé RADOVI a hosté Koncert													
PA 8.5.	P. LINHART Sv. Pavel a boj s hříchem a utrpením				Mgr. NĚMCOVÁ Vnitřní opravdovost a pravda		PhDr. Mgr. KLIMĚŠ, Ph.D. Rodina a finance																	
SO 9.5.	P. LINHART		ZÁVĚR A ODJEZD		Podpořeno granty : MĚSTO, Nové Město nad Metují, Kulturní a sportovní nadace města Náchoda, Náchod																			
NE 10.5.	bohoslužby VYSTOUPENÍ JSOU NAHRÁVÁNA ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA																							

Ubytování: v 2 - 6 lůžkových pokojích, sprchy a záchody na patře, umyvadlo se studenou vodou na pokojích. Objednat lze jednotlivé dny od oběda do následující snídaně.
Služby, ceny: ubytování s plnou penzí dospělý 330,-/den (celý pobyt 2 640,-), dítě 280,-/den (celý pobyt 2 240,-), účast na celém programu dospělý 1 100,- důchodce 900,- dítě od 10 let a student 700,- účast na jednom semináři tématu dospělý 200,- důchodce 180,- dítě od 10 let a student 160,- účast na jednotlivých přednáškách dospělý 24,-/ hod. důchodce, dítě od 10 let a student 20,-/hod.
na rezervaci pobytu je nutné zaslat přihlášku a zálohu ve výši 50 % platby za ubytování !
 zálohu zasílejte pod VS: 11xxxxx (prvních 6 čísel vašeho r.č. uvedeného na přihlášce)
Další služby: prodej nahrávek veškerých programů od 3. ročníku do současnosti, prodej knih odvoz do veřejné dopravy na základě včasného objednání za dobrovolný příspěvek

Pořádá občanské sdružení AKADEMICKÉ TÝDNY,
 Nádražní 219, 549 01 Nové Město nad Metují,
 777 194 750, 777 194 760, kancelar@akademicketydny.info
 ve spolupráci s Českou křesťanskou akademií,
 pod záštitou města Nového Města nad Metují.
 Aktuální informace, program a přihlášku ke stažení naleznete na www.akademicketydny.info
Těšíme se na vaši návštěvu a spolupráci při vytváření tradiční atmosféry našich diskusních setkání !

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST LIBEREC – RUPRECHTICE

Vás zve na postní duchovní obnovu

„O DUŠI A JAK O NI PEČOVAT,,

Co z nás dělá křesťany?

V čem už od dob svatého Pavla spočívá jádro křesťanství?

Kdo ručí za uchování a předávání křesťanského dědictví z generace na generaci?

Mohu i já nějak přispět k růstu a předávání křesťanství?

sobota 4. 4. 2009

přednáší **P. Prokop Brož z KTF UK**

Místo konání : fara Liberec - Ruprechtice

PROGRAM :

8.30 hod

1. přednáška - prostor pro sdílení, otázky a odpovědi
káva, svačinka... rozjímání v tichu, individ. modlitba
možnost přistoupit ke svátosti smíření

12.00 hod

modlitba, oběd
dle volby : možnost rozjímání o samotě, individ.modlitby,
možnost duchovního rozhovoru,

od **12. 30 hod**

možnost přistoupit ke svátosti smíření

13.30 hod

adorace

14.30 hod

2. přednáška - rozjímání, individ.modlitba
možnost přistoupit ke svátosti smíření
káva, svačinka...

16.30 hod

modlitba růžence

17.00 hod

mše sv. Mši sv. a adoraci doprovází zpěvem **Schola od 3A**

PŘIHLÁŠKY: duhovni.obnova@gmail.com,
/event. mob. 737 560 512 - **Mgr. Dana Glaserová**,
vedení programu a informace/

Event. ubytování nutno domluvit individuálně
na tel. 485 121 293 **P. Antonín Kejdana OFM**

SKRZE KOHO?

Ježíš jim řekl:

"Pojďme jinam do okolních městeček,
abych i tam kázal, neboť proto jsem vyšel."
(Mk 1,36-38)

Skrze koho dnes může Kristus promlouvat
ve vesnicích, městečkách a městech?

Skrze kněze, teology?

Skrze ty druhé?

Skrze mě?

Mě?

www.vira.cz

Orelský

turnaj v kuželkách

25.4.2009 Skalice u České

Lípy od 9:45. Před

turnajem mše svatá v kostele ve
Skalici v 8:30. Přihlášky nejlépe do
15.4.2009 na zupa.sv.zdislavy@orel.cz

nebo Vít Jůza, Loukov I, 51301 p.

Semily. Celé proposice na :

web.quick.cz/orel.zupa.sv.zdislavy

Tel. 481685237, 732943265.

Třeba mít

sálovou obuv!

Dobrý den,
rádi bychom reagovali na reportáž bratra
Josefa z lednového vydání Zdislavy, která byla
věnována kostelům v naší diecézi zasvěceným
sv.Petru a Pavlovi.

Musíme otevřeně přiznat, že nás zmínka
o našem kostele sv.Petra a Pavla v Podbořanech
velice zarazila a myslíme, že většinu farníků ur-
čitě také zarmoutila.

Určitě je náš kostel velký, snad nemá nově
opravenou,bíle natřenou fasádu, ale omšelý ?

V roce 2001 dostal novou střechu,v roce
2007 se pokračovalo další etapou, která za-
hrnovala kompletní rekonstrukci elektroinstalace
a provedení nové dlažby.Při tom byla také
znovuobjevena a zpřístupněna krypta s ostatky
duchovních z 18.stol.(reportáže v místních dení-
cích).Opraveny byly i lavice včetně nátěru.

Na nějaký čas bylo nutné přesunout konání
mše svaté na jiné místo. Také byla vyspravena
vnitřní omítka a celý interiér byl nově vymalován.
Jako třešnička na dortu byly v roce 2008 reno-
vovanou firmou z nedalekého okolí zrekonstru-
ovány dvě historicky cenné okenní vitráže.V sou-
časné době se pracuje na třetí.V závislosti na
objemu finančních prostředků, které se snaží-
me získat, možná brzy přijde i na fasádu...

Připadá nám rovněž zvláštní zpráva o vytlu-
čených skříňkách.Zasklenou vitrínu máme před
kostelem pouze jednu.Uvnitř lze najít informa-
ce o termínech bohoslužeb,farních akcích,liturg-
ický kalendář a aktuální informace z diecéze.

A naši romští spoluobčané? V Podbořanech
žijí,tak asi jako všude.Někteří se účastní boho-
služeb a posílají své děti na výuku náboženství.

Podbořanský děkan – „polský administrátor“
si na podzimní motonávštěvu nevzpomíná,ale
určitě by rád opravený kostel „předvedl“ v plné
kráse a proto přikládáme několik fotografií.

Jan Bartakovics - farník

FOTO MĚSÍCE OD PAVLY. MŇAU.

39. DIECÉZNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE
S OTCEM BISKUPEM

3. - 4. DUBNA V LITOMĚŘICÍCH

U příležitosti 24. Světového dne mládeže,
který se bude slavit v jednotlivých diecézích
na Květnou neděli, papež **Benedikt XVI.**

nabídl k rozjímání Ježíšova slova:
MÁME NADĚJI V ŽIVÉM BOHU.

1 Tim 4,10

39. diecézní setkání mládeže
24. světový den mládeže

máme naději v živém **BOHU**

(1 Tim, 4,10)

Litoměřice, 3.-4. dubna 2009

"víra,

naděje

a

Darwin"

Pátek 3.4. v DDKT (Komenského 4)

16:00 - 18:00 příjezd

18:30 mše svatá

19:30 divadlo - Frýdlantští dramatici

21:15 křížová cesta

Sobota 4.4. - kino Máj (Sovova 4)

začátek v 9:00

- těší se na nás otec biskup **Jan Baxant**

- hlavní host: **Marek Orko Vácha**

- hraje diecézní kapela **Víběh**

13:30 otázky a odpovědi (diskuze s otcem

biskupem, Markem Váchou, generálním vikářem, DCM)

- psychologická poradna, sport

15:30 pontifikální mše svatá

- ubytování a jídlo do soboty zajištěno

(s sebou spacák a karimatku)

více na www.litomerice.signaly.cz

dcm.ltm@centrum.cz